Jan.
Rev.J.W.Van Weelden
17 Tweedsmuir Ave. E.
Chatham, Ont.

SEPTEMBER 4, 1969 — No. 920 — 25th YEAR OF PUBLICATION

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail. Registration number 0-0451.

ANNIVERSARY

25 YEARS CALVINIST-CONTACT

This month it is 25 years ago that the publication of our paper started in Canada. The beginning was hesitant and very modest. The name was not Calvinist-Contact, but "The Canadian Calvinist". Later another paper appeared on the scene under the name "Contact". The two amalgamated and the name was changed into "Calvinist-Contact".

We did not announce this fact beforehand. No one has reason to boast, save in the grace of God, by which several people in the course of the years were allowed to help build the christian community by means of this paper.

However, since honour should be given to him to whom honour is due, we have asked the Rev. Paul De Koekkoek for an article on the occasion of our anniversary. Rev. De Koekkoek started it all. He was the first editor of the first paper "for contact between Canadians of Reformed Faith and Life", as it is said in this first issue, which lies before me. Rev. De Koekkoek is retired, but is still very much interested "in what has been and is going on in our dizzying world", as he wrote himself. Rev. De Koekkoek is in his 80th year, but still preaches occasionally. We thank him for his willingness to contribute to this issue.

For the sake of curiosity we reprint a few items from the first issue of "The Canadian Calvinist". Reading these items may call to memory these first difficult years for many a reader.

> "Congratulations Lacombe! It is reported that your Christian school building is almost completed and that you engaged a teacher for the coming school term. Canadian Calvinists are happy that the doors will be opened of the first Reformed Christian school in Alberta, — the second in Canada. Much power to you and your teacher, Miss Alida Keegstra!"
>
> "The Church Universal seems to be reflected in the people attending church meetings at Houston, B.C. A visiting minister there observed in his audience, in addition to the ex-Netherlanders, people of Italian, Scotch, Danish and Eukranean descent. Dangerous to that church? Perhaps, but also a Calvinistic challenge to our people there to be a 'savoring salt and a shining light' in its part of the earth."
>
> "A summer Bible school is conducted by our people in Edmonton. Miss Clara Visser is teaching, assisted in turn by Misses Dorothy Prins, Emma Tuininga, Lily Ebbers and Jessie Nicolai. The term is about 15 days. The enrollment over 20. As far as we know this is the first school of its kind among our people in this part of Canada."
>
> "Citizenship in the land selected for our habitation should be matter of course among us Calvinists. Barring exceptions, our people should become citizens soon after immigration. And that not only for the protection of their material interests and political privileges, but also to enable them to take active part in the public life of the nation. It seems that, due to war conditions, naturalization processes have been temporarily stopped. It may be expected that our people will be quick to take the opportunity of naturalization when it shall be offered again at the war's conclusion."
>
> "The Rally of our young people at Neerlandia, Aug. 6 is a high spot in the activity of our youth. The program should interest all attendants. A new feature of this year's program is a Round Table discussion to be conducted by five Edmontonians on the subject: "Socialism and Christianity." The Rev. Roorda will speak on "Moral Hazards in Modern Entertainments," or something to that effect. Rev. De Koekkoek will address his audience on "Training for Service." Several young men and young ladies shall render contributions of a varied nature.
> Such rallies are educational as well as social. They help mold the opinions of our youth and provide the social touch. Our Covenant youth are expected to eventually establish Covenant homes. Thereto they need Covenant partners. That means, to be frank, that such young people of both sexes and from different churches should have the opportunity to make acquaintance with each other."

Twenty-five years ago the first effort was made to start a Christian press in Canada. It began with one sheet and it was published monthly. Now it is a weekly of 12 pages and it has a coverage from coast to coast and even beyond. It is our prayer that God may continue to use it for Himself and for His Kingdom, because that is the real reason for its existence. If it does not serve that purpose anymore, we may not pray for its continued growth.

D. Farenhorst.

CALVINIST-CONTACT PROGRESS

This month CALVINIST-CONTACT is entering its 25th year. First a modest sheet published monthly (sporadically), now a regular weekly. Subscription is approaching ten times the original. It is almost 8,000 and is international in scope. That is real progress, and no wonder. The paper deals with timely topics — problems of home, school, church and state. It was and is realistic. Reliable, too. It is steering in the right direction. "We have nothing like it in the States," an appreciative new subscriber told me the other day.

Does this mean easy going? The management knows better, and the readers can know it. Recent reports from the editor show how mounting costs create real problems. To them this is a challenge they cannot meet alone. But the readers can. One addition by each subscriber would relieve the pressure considerably!

Our paper is worth it. It is "Calvinist". It could be called "Progressive" but that would be redundant. Calvinist IS progressive!

In Canada our people are moving from Dutch-Canadian to Canadian-Dutch to just plain Canadian, as Calvinists.

"Contact" got from subtitle to masthead. It is the instrument of unity, strength and growth. From the very beginning the purpose was "fraternal contact and common witness" with the understanding that it would be "of the Reformed faith and life".

First that contact was largely immigrant-oriented, — horizontal, but not at the expense of the perpendicular: God! Now it is more fully perpendicular, but not at the expense of the horizontal: Clear perspectives on today's problems for international readers.

All of it for "faith and life". Principle and practice. As Calvinists see God's world, believing His Word, moving onward as Christians, witnessing workers and warriors.

Contacted Calvinists: Promote your CALVINIST-CONTACT. It reflects your faith and life. Narrow that "generation-gap". Keep the "Covenant line" unbroken. Until the Lord shall come to make our contacts complete in the perfect fellowship with himself and all the saints "by the Sea of Crystal", "Unto God almighty . . ."

PDK.
(Paul De Koekkoek)

COMMUNICATE . . . HOW?

by John Knight

Last night I saw a rerun of a TV documentary on "Fathers and Sons" in which a student at Cornell University made a tremendous impact on me. He came from one of the poorest districts of New York City and belonged to a very small black minority at this school. What impressed me about him was not the absence of the typical "hang-up" of underprivileged University students: he was NOT a radical, he was not angry and felt that he had come to school to get an education. Instead he echoed the wisdom of his 67-year old father, who is a part-time minister in an African Methodist church.

Despite the difference of almost fifty years in their ages the father and son had communicated very well. It made the entire program, in which several examples were shown of conflicts between fathers and sons, completely worthwhile.

COMMUNICATE IN THE HOME

Overheard:

"It wasn't until several weeks before dad died that he and mom really started talking together . . . and understanding each other."

"When I was in Vietnam I used to write about the suffering of the people there. All my mother was concerned about was what-kind-of-cookies I preferred in my next package from home."

"I listen to these songs on the radio and they really speak to me about the kind of world I live in. Dad tells me to turn off the noise. He wouldn't understand anyway."

"Dad is so busy serving as an elder and school board member, that our whole family has to play second fiddle. When he gets home he's too tired to listen to us."

Most people have little difficulty talking. Some even enjoy to hear themselves talk. The problem today seems to be that there are so many whose talk amounts to little more than empty phrases about the weather, the latest football scores, the high cost of living and the people across the street. Strangely enough, those who never have to search for words when they talk about things and people may find it very hard to express their own feelings and ideas.

Isn't it tragic when a person doesn't really open up to members of his family until he is on his deathbed?

Isn't it sad when children never hear their parents express themselves about their love for each other, their concern for a neighbor whose marriage is on the rocks, their reaction to a beautiful sunset . . . and their gratitude to Jesus, who year in year out, has renewed their lives?

It is not our intention in this article to spell out the techniques of family conversation, but simply to stress that if any communication is to take place with others, it should be practiced first in the home.

This is especially true of that "awkward" demand of God to witness about Him and His work whenever we can.

THE GOOD NEWS . . . AT HOME

In the very personal environment of the home it seems completely out of place to have devotional rituals that widen the gap between God and his children. With that I mean the phrases from earlier centuries that are meaningless today. I shudder when I hear people switch to a different vocabulary (and often a different tone of voice) when they pray. It gives me the impression that prayer really has no place in their "normal" activities. I have heard of young people participating in the Summer Workshop in Missions who DISCOVERED the joy and intimacy of personal conversational prayer after years of "form prayers". With conversational prayers I mean something like this:

"Dear Lord. I must confess that I'm not even in the mood to pray. I still haven't cooled off after blowing my temper this afternoon and here I am, on my knees, talking to You. You are a holy God, but the Bible tells us, also understanding. Forgive me, please, for this sin and all my other sinful words and actions. Make my life new through the work of Your Spirit.

I don't quite know what to make of Mr. Davies next door. I would just as soon ignore him, because he is so difficult and always ridicules church people. But I know that You can change him and that I should communicate the Good News to him. Please show me how. Amen."

Some readers may react that this isn't much of a prayer. And that it lacks the "old" format of adoration-confession-supplication. But this type of a conversation with God in which personal fears and doubts are expressed as it would have been to a close friend, is an effective way of building a young person's faith and expressing the same kind of reliance on God that the Heidelberg Catechism mentions.

The second "tool" is personal Bible reading, gaining an insight into the work of God through an intimate knowledge and translations are very suitable for this kind of personal study and heartly recommend such books as "Good News for Modern Man" for use by boys and girls in their early teens. Phillips' translation of the New Testament and the Living New Testament series published by Tyndale are more geared to young people over fifteen. When reading the Bible "on your own" you can set your own pace, stopping when a verse or passage is reached that intrigues, or especially speaks to you. It always requires a few minutes to quiet time following the reading.

There are all kinds of formulas and methods for personal Bible study. But it isn't so much the method, as the attitude that makes the difference. In a new publication "Understanding the Scriptures" (Guardian Press) we read:

> "This reforming approach begins by listening for the specific story at hand, the way mother or dad would read it to you at bedtime, and you keep your ears peaked for literary accents of the piece that carry in-between-the-line overtones and nudge you toward the most significant points of revelation. Then you search out the history-making context of what went on and watch it take shape in the light of the whole Bible. Finally you **wrestle yourself to stillness and listen**, hear what the Word is telling . . . overwhelming you of God's marvellous dealings with mankind in his creation, headed for glorious completion."

This is the kind of Bible reading that will lift a person beyond the humdrum of his own small world

(Continued on page 6)

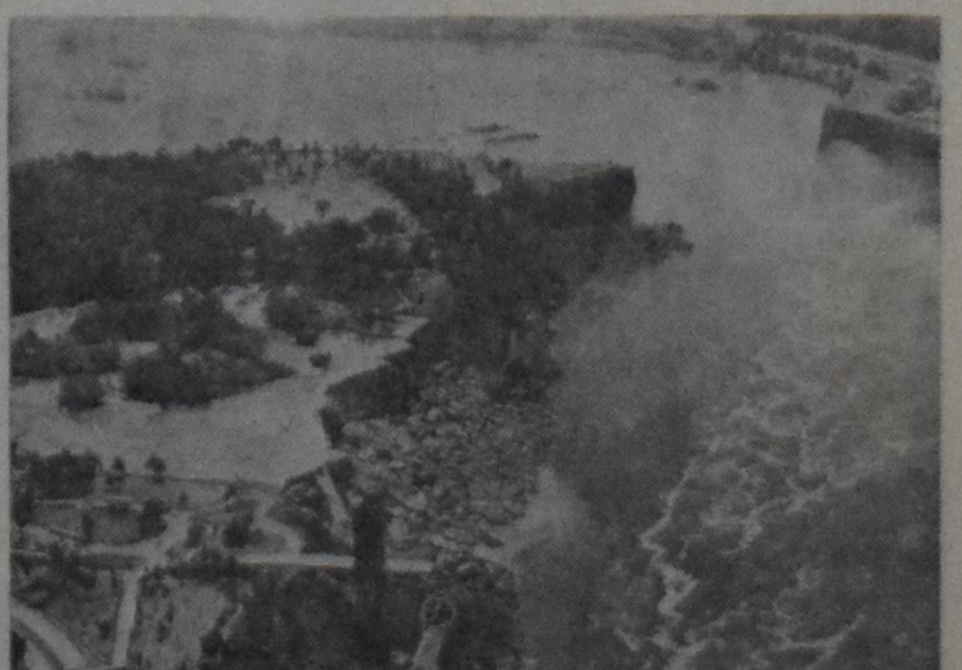

STRIKING CONTRAST — The natural splendor of the Horseshoe Falls at Niagara Falls stands in dramatic contrast to the craggy precipice of the American Falls, which was stilled temporarily on June 12. The dewatering will permit a six-month study by the U.S. Army Corps of Engineers in an effort to halt the erosion that has allowed the rocks to pile up at the base of the cataract. (International News Bureau photo, *courtesy Power Authority of the State of New York*)

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Called

to Barrie, Ont., Rev. W. Masselink of Noordeloos, Mich.

to Edmonton I, Alta., Rev. L. Mulder of Burlington, Ont.

to Neerlandia, Alta., Rev. F. M. Huizinga of Pella, Iowa.

Accepted

to Haney, B.C., Candidate W. Dykstra.

to Brooks, Alta., Candidate R. G. Fisher.

Declined

for Edmonton I, Alta., Rev. Calvin Bolt of Grand Rapids, Mich.

for Montreal, Que, Rev. L. T. Schalkwyk of Wellandport, Ont.

REFORMED CHURCH

Accepted

to Walley, B.C., Rev. J. W. Vanden Berg of Guelph, Ont.

to Toronto (Maple Leaf Drive), Rev. R. A. Hartmans of Lethbridge, Alta.

REPORT WOMEN'S FUND FOR CHR. HIGH SCHOOL DISTRICT LONDON

London East	233.63
London West	257.28
Strathroy East	197.64
Strathroy West	230.20
Aylmer	145.00
St. Thomas	184.83
Ingersoll	30.00
	1278.58

We zien met dankbaarheid dat het eindbedrag van onze centen actie steeds groter wordt. Ja, die onnozele cent, die kleinste eenheid van ons munt stelsel, zelfs nu, in een tijd van inflatie, maakt het dubbeltjes, kwartjes en dollars. Waaruit we dus de conclusie trekken dat dit nog steeds de weg tot sparen is, voor onze "London District Christian High School."

Hartelijk dank aan alle spaarders en diegenen die zich hebben ingespannen om het geld bij elkaar te brengen.

Mrs. P. L. Broddel,
St. Thomas, Ont.

MISSION EMPHASIS WEEK

The classis Hamilton of the Christian Reformed Church has found a new way of bringing the Missions of the Church closer to its members. Before misionaries from foreign fields brought visits to the various churches to tell about the work of spreading the gospel. Usually these meetings were poorly attended. In stead of the missionaries coming to the churches, the church families will come to the missionaries. During the week from September 7-14 eleven missionaries from Nigeria, Japan and Mexico will visit several homes. In one home they will have coffee in the morning, in another home they will have lunch, again in another home they will have tea and finally in the last home they will have supper. In these homes, ten to twelve people are invited, who will talk to the missionary in an informal way.

At the moment that we write this everything is in the course of preparing homes, transportation, inviting people to a certain place, and so on. In our next issue we hope to give a more detailed report about this plan. It seems that this will be a strain upon the missionaries, but on the other hand it appears as if these "home-parties" will prove to be an excellent idea of bringing the home church and the foreign mission field closer together.

Hollandse dag

Op 1 OKTOBER 1969 is er nogmaals voor de oudere dames en heren een dag gorganiseerd in het Nederlands in de

MOUNT HAMILTON CHRISTIAN REFORMED CHURCH

Mr. D. FARENHORST, redacteur van Calvinist-Contact, zal spreken.

Verder is er een afwisselend programma.

Maakt van deze gelegenheid gebruik om hier Uw vroegere vrienden en bekenden te ontmoeten. Voor koffie, thee en een broodmaaltijd wordt gezorgd.

Aanvang 10 uur v.m., sluiting plm. 4 uur n.m.

Hebt u interesse deze dag bij te wonen, schrijf dan even naar Mr. K. Fluit, York P.O., Ontario.

SHE'S FINALLY GOING: A steel scow that has withstood the pounding of the Niagara River for 51 years is finally breaking up. The extra pressure caused by diversion of the American Falls is just too much for the old vessel that was a reminder of one of the most daring rescues in the history of Niagara Falls. It was scuttled in 1918 less than 150 yards from the brink of the 162-foot high Horseshoe Falls.

A NEW TYPE OF DUTCH ENGINEER

by Dr. J. H. DERKSEN

Why is people's average income in the United States so much higher than in Western Europe? This is a question which is often asked on the old continent. And the usual reply is that there is so very much more capital available for investments in America than in Europe. Also that the Americans are far ahead of Europeans in technical knowledge.

The difference in investment capital is a clear point: the figures leave no doubt at all. And on the short term, there is little the Europeans can do about it. But the technical-knowledge gap is a different matter, although most people will admit its existence. But others take the view that it deserves a closer look.

As far as, for instance, computers and space research are concerned, everybody is agreed that the Americans are indeed far ahead of the West Europeans. But in other fields, such as chemistry and electro-technical work, many people consider the European performance at least equal to what the Americans are doing. Be that as it may, for European morale it is a good thing that the matter still leaves room for discussion.

But doubt or no doubt, a fact is that the issue is being studied very seriously in Europe. The technical gap is and remains a constant subject of discussion for scientists, industrial leaders and politicians, both nationally and internationally. Commissions have been set up, reports are published and papers studied. A very interesting business for the specialists, of course; but the average European man and woman is much more interested in the question whether anything is being done yet, to narrow the gap.

Well, things are being done. European industrialists are well aware that growing American competition holds a challenge for them. They knew all about that even before the Frenchman Servan-Schreiber opened the general public's eyes to the fact with his best-seller. But internal measures taken by various companies are not usually made public.

This is all the more reason to draw attention to a recent event which undoubtedly means a step in the right direction, and which has been given only little publicity. Holland has just been given a new type of engineer: "management engineer". The first of them recently graduated at the Eindhoven Institute of Technology.

Now what is a management engineer? And is it really so important that yet more differentiation has been introduced into our technical studies? Yes, in this case it is! A management engineer is somebody who, while a student, is prepared specially for a leading function in industrial business. Although things-technical remain the principal part of his study programme, this also leaves a lot of room for subjects like economics, business organization, sociology and psychology. There is a great deal of interest in this new type of study. Which is not surprising, as it is a known fact that many of the older engineers feel their lack of knowledge in the added fields as a real handicap. Especially those engineers who also bear responsibility for their firm's management.

And that brings us back to the matter of the technical gap between America and Western Europe. Because more and more people are beginning to wonder whether we must see it as a technical issue in the strict sense of the word. Or whether it isn't largely a difference in management, in the art of business leadership. Most likely, both aspects are important. One thing is certain: management training is a very much greater thing in the United States than in Europe. Whereas the Americans have more than sixty business training institutions at university level, the whole of Western Europe has only ten. We have come to see this as a serious matter in Holland. For that reason several management training schemes have been started, plus a number of businessmen's retraining programmes.

And now we're also going to have our management engineers. It is clear that people equipped with technical knowledge plus a feeling for good management are ideal partners for business leaders whose training or experience has made them specialists in marketing, finance, or labour relations.

For some time to come we shall only have very few of them. But in time we shall have useful numbers of well-trained technical management expects, who will undoubtedly play an important part in the further development of our people's prosperity. That is why the graduation of the first of them was an event well worth noting.

(Radio Nederland.)

Edmar
Janitor Service
17 GEDDES ST.,
Grimsby, Ont.
Phone 945-4678
Your Address for Dependable Service

The NIAGARA YOUNG CALVINIST LEAGUE invites you to attend . . .

MISSION RALLY

"THIS LAND SHALL OWN THEE LORD!"

Speaker: Rev. E. Van Baak from Japan

SATURDAY, SEPTEMBER 13th, 1969
8:00 p.m.

Wentworth Curling Club,
2100 Main Street West, Hamilton, Ont.

SCHOOL TIME

Not the world but you parents teach your children sex education

☆ I Wonder, I Wonder	Age 5-8	$1.95
☆ Wonderfully Made	Age 9-11	$1.95
☆ Take The High Road	Age 12-14	$2.25
☆ Parents Guide to Christian Conversation About Sex		$2.25
☆ Christian View of Sex Education		$2.25

Order by

KRYGSMAN'S BOOK & GIFT SHOP
95 Canter Blvd. — OTTAWA 5, Ontario

Wij hebben nog plaats in September naar

HOLLAND

op onze 3-weekse groepen iedere Vrijdag non-stop van Toronto en iedere Maandag non-stop van Montreal
RETOUR MONTREAL—AMSTERDAM $255,00
RETOUR TORONTO—AMSTERDAM $301.00
plus $76.00 voor accommodatie, auto, enz.
Kinderen van 2 tot 12 jaar halve prijs.
Vraag volledige inlichtingen zonder enige verplichting.

Valentine Travel Service ltd. — Lucas Koops, manager
1642 Bayview Ave., Toronto 17, Ont. tel. 485-0336 (24 hrs)
open Monday through Saturday 9 am—6 pm.

London Travel Bureau — Herman Koops, manager
Postian Building, 395 Dundas Street, London, Ont. tel. 432-1141

DATA CENTRE

September 4-6	Study Conference Chr. Ref. Conf. Grounds, Holland, Mich. Lecturers: Drs. DeGraaff and Zylstra. Same topic as Bolton Conference.
September 5	8 p.m. Film evening Walt Disney Swiss Family Robinson (in colour). Ham. District. Christian High School (proceeds to the High School).
September 13	Mission Rally, Niagara Young Calvinist League. Speaker: Rev. E. VanBaak from Japan. Hamilton, Ont., Wentworth Curling Club Bldg.
September 15	Institute for Christian Studies. Opening of the 1969-'70 year. 141 Lyndhurst Ave., Toronto.
October 1	Hollandse Dag in the Mount Hamilton Chr. Ref. Church. Spreker: Mr. D. Farenhorst. Aanvang 10 uur v.m.
October 4	All Ontario CLAC Study Conference 1969. Dr. John H. Redekop of Waterloo Lutheran University and Dr. Bernard Zylstra of the AACS Institute for the Advancement of Christian Scholarship will be the guest speakers.

O'KEEFE CENTRE
FRONT & YONGE 363-6633

Canadian Opera
21ste Seizoen — 12 Sept. tot 11 Okt.

LA FORZA DEL DESTINA (in Italiaans)
12, 17, 22, 27 Sept. (matinee), 9, 11 Okt.

DIE FLEDERMAUS (in Engels)
15, 19, 27 Sept.
30, 2, 8, 11 (matinee) Okt.

ELEKTRA (in Duits)
20, 24 Sept.
3 Okt.

TURANDOT (in Italiaans)
23, 26 Sept.
4, 6 Okt.

RIGOLETTO (in Italiaans)
25, 29 Sept.
1, 4 (matinee), 7, 10 Okt.

WITH THE TORONTO SYMPHONY

's Avonds 8.15 n.m. — Zat. Matinees 2.00 n.m.
Maandag tot donderdag — $7.50, $6.00, $4.50, $3.50
Vrijdag en zaterdag avonden — $8.00, $6.50, $5.00, $4.00
Zaterdag Matinees — $6.50, $5.00, $4.00, $3.00

CALVINIST - CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published every week.

Closing: Wednesday noon. Mailing: Friday preceding the date of issue.

Subscription price	One year	Two years
Canada	Can. $6.00	Can. $11.50
United States	U.S. $6.00	U.S. $11.50
Other countries	Can. $6.50	Can. $12.00

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be re-printed without permission of the publisher.

LABOUR DAY

Bij de tijd dat dit nummer van ons blad in de verschillende mailboxes glijdt, zullen sommige lezers Labour Day al achter de rug hebben, terwijl anderen die dag nog in het verschiet hebben. Dat is nu eenmaal één van de dingen, die onlosmakelijk aan een weekblad zijn verbonden, dat het gehele land bestrijken moet.

Veel doet dit niet terzake. Men behoeft niet speciaal een Labour Day te hebben om enige aandacht aan het wezenlijke van werken te schenken. Dit, althans, moet toch de bedoeling van Labour Day zijn. Zeker in christelijke zin. Het is maar niet een dag, zoals de 1-Meidag in Europa, waarop een wapenschouw wordt gehouden of waarop men de getalsterkte meet van de vakbeweging. Deze uitingen van strijdlustigheid kunnen nooit de christelijke beschouwing van de Labour Day zijn.

Het wezenlijke van de arbeid, daar gaat het dus om. En dan in christelijke zin. Nu is arbeid niet iets, dat ik mechanisch mijn lichaam laat doen, maar waar ik eigenlijk persoonlijk buiten sta. Arbeid is ook niet een noodgedwongen maar verachtelijk middel om aan geld te komen, dat ik nodig heb om te leven. Mijn arbeid is een deel van mijn leven, ongeacht wat die arbeid is. Als ik dus op een christelijke wijze mijn arbeid verricht, komt dat omdat ik een christen ben. Eigenlijk is dit eenvoudig. En waarom word ik een christen genoemd? Wel, eigenlijk alleen omdat ik een deel van Jezus Christus ben. Niet om bepaalde opvattingen of beschouwingen die ik er op na houd, maar omdat ik ten diepste één ben met de Heiland. En omdat ik één ben met de Heiland, maakt mijn arbeid deel uit van Zijn werk. Dat wil dus zeggen, dat ik in mijn arbeid meehelp voorbereiden de grote dag van Zijn toekomst, waarop Hij levenden en doden zal oordelen en het Koninkrijk aan de Vader zal overdragen.

Ben ik een christen en denk ik daarom christelijk, dan kan ik het moeilijk anders zien. Dit is niet alleen mijn taak, dit is ook het grootste in mijn taak, meehelper van Jezus Christus, mede-arbeider Gods te zijn.

Daarop moet ook mijn christelijke organisatie gericht zijn, of dat nu een organisatie van werknemers dan wel een organisatie van werkgevers is. Die organisatie moet dienstig zijn om mij mijn taak te doen vervullen. Dit doel mag nimmer uit het oog worden verloren, zelfs niet wanneer een christen (werkgever of werknemer) aan de bargaining-table zit. Het einde van zulke onderhandelingen moet zijn, dat beide partijen, zowel werkgever als werknemer blij en dankbaar zijn met het resultaat en het gevoel en de overtuiging hebben, dat hun onderhandelingen hebben bijgedragen tot het bereiken van het doel, dat voor iedere christen, in feite voor heel de wereld is gezet, namelijk de voorbereiding van Jezus' komst.

Misschien vindt U dit wel veel te hoog gemikt, veel te idealistisch, en daarom veel te onpraktisch. Dit lijkt het inderdaad. Daarvan zijn wij ons heel goed bewust. Maar dit is juist iets waaraan wij maar moeilijk kunnen wennen. Wanneer wij het uiteindelijke doel van het christendom en van iemands persoonlijk christelijk geloof scherp aftekenen, dan halen wij er meteen een streep door, omdat het niet past bij de werkelijkheid. Dan wijzen wij dit als onpraktisch van de hand.

Wij zijn er echter heel niet zeker van, of God dit ook zo gemakkelijk van de hand wijst. De bijbel is helemaal niet zo onzeker in het omschrijven van het leven van een christen. Bestaat deze hele wereld en bestaat er iets in deze wereld voor een ander doel dan voor God. Is er enig terrein, dat wij niet moeten wijden aan God? En zou labour daarop een uitzondering maken?

Daarin moeten wij elkaar — gelovig en met liefde — helpen, om zo door God gebruikt te mogen worden voor Zijn doel, wij persoonlijk en als organisaties.

D.F.

Beelden van en uit NEDERLAND

★ ★

Stijn Streuvels-Protesten

Geboren in 1871 — gestorven in 1969. Stijn Streuvels, de Vlaamse schrijver, neef (nephew) van Guido Gezelle, drager van vele ere-doctoraten, die in 1962, toen hij de negentig al gepasseerd was, nog in Den Haag de "prijs der Nederlandse letteren" kreeg, is tot zijn vaderen verzameld.

Frank Lateur — zijn eigen naam — was een eenvoudige jongen uit het volk, bakker van beroep. De vrije uren, waar te vinden in die tijd? — werden benut om te schrijven. Natuurlijk ging de bakkerij er aan en bleef de prozaschrijver over. Hij trouwde in 1905 en woonde in Ingooigem. "Lijsternest" heette zijn huis.

Met Felix Timmermans behoort Stijn Streuvels tot de meest bekende Vlaamse schrijvers in Nederland. Zijn "De Vlashaard", "Het leven en dood in de Ast", "Doodendans" werden gretig gelezen boven de Moerdijk. Hij gaf zijn Vlaams een eigen kleur en rhythme. Voor sommige woorden moet je zelfs Van Dale opslaan om te weten wat zij betekenen. Een klein voorbeeld:

"De straten en velden ommelings lagen nog altijd vereenzaamd en belaaid met zon en al de mensen lagen lam of dood of sliepen hunnen noenetuk. Maar ineens was de groote gedoogzame stilte uit, — ja, 't hekkenpoortje stond als bij afsprake open — maar de stemmen klonken en al de doode rustigheid van den warmen noene was hier plotseling weg. De meiden taterden en giechelden helderop en in den boomgaard waren de knechten volop aan 't krieken plukken. De jongens loerden door de openingen van de haag en ze zagen de knapen en meiden vol plezier aan 't plunderen boven op de ladders en scherrelings in de kroone van de kriekelaars. Ze waren gedoken onder breede strooien hoeden en hun handen trokken overal waar ze grijpen wilden, het roode blinkend blozend ooft, hunne panders vol. En tussen de liedjes, als er een krieke te bekoorlijk lonkte, lieten zij deze in den openen mond vallen en trokken geneuchtelijk de ontvleesde vrucht door de rood besmeurde lippen en dan laechen en zongen ze weer helder lijk in ruchtig feesttij."

Dat is nou proza zó sterk van rhythme en melodie, dat het — zoals Poelhekke zegt — dicht nadert tot het vers.

Verleden tijd, zal misschien de moderne Nurks spotten, zoals een man van 97 jaar uit een andere eeuw stamt. Maar daarom niet minder mooi. We missen deze talenten, schrijvers die de taal kneden, het leven uitbeelden, de inspiratie omzetten in schoonheid, de cultuur verrijken.

Wat ons als modern wordt aangeboden kan moeilijk de vergelijking ermee doorstaan. Zo dikwijls ontbreekt de inhoud, het wezen, de waarheid. Terecht werd er onlangs over geklaagd, dat ook in christelijke kring de oogst aan werkelijk goede boeken van literaire waarde uiterst schriel is. Een van de oorzaken ervan is, dacht ik, het ontbreken van het oorspronkelijke. Er verschijnen boeken in grote hoeveelheid, maar als men de titels van de bestsellers nagaat is er nauweliks één bij, die de moeite van het lezen waard is.

Er wordt veel gelezen, op reis, in de trein, tijdens de vacantie, in de vrije tijd, maar het is lichte kost. Noch de inhoud, noch de vorm, noch de taal laten een stempel na. Komt er nog eens een goed boek van de pers als Risseeuw's "De glazen stad", dan maakt de televisie er zich van meester en transponeert het tot een spektakelstuk.

De dood van een Streuvels roept tevens het beeld op van een grauwe armoede in de Nederlandse letterkunde van vandaag. De spellingshervorming, als door een gemengde Nederlands-Belgische commissie voorgesteld, schijnt voorlopig op sterk water te zijn gezet. Nauwelijks is daarover het rumoer bestild of de poppen zijn nu aan het dansen betreffende de Friese spelling. Ook daarbij streeft men naar vereenvoudiging en z.g. phonetisch schrift. Voor en tegen in pers, vergadering en op school. Acht Friese uitgevers hebben gedreigd, verdere uitgaven stop te zullen zetten als de spelling veranderd wordt. Tegen 20 september is nu een conferentie in Leeuwarden uitgeschreven om wat olie op de golven te gieten.

Ook op andere terreinen zijn de protesten niet van de lucht. De leraren bij het middelbaar onderwijs waarschuwen per grote advertentie in de dagbladen (op wiens kosten?) de ouders, dat goed onderwijs niet wel mogelijk is, omdat de Regering onvoldoende geld ter beschikking stelt ter uitvoering van de Mammoeth-wet. De bakkers gaan demonstreren tegen een te lage broodprijs (76 cent per 800 gram), de S.S.R.-studenten (dat zijn Gereformeerde studenten die niet aan de V.U. studeren) protesteren tegen de jaarlijkse militaire taptoe op het plein voor de Nieuwe Kerk te Delft. Kerkeraden uit Noord-Holland hebben bezwaren tegen de uitsluiting van hun kerken door de Synode van de Vrijgemaakte Kerken te Hoogeveen. Van welk een omvang dit is blijkt uit de cijfers. Het kerkverband van deze kerken telde medio juni 95.361 zielen tegen 107.935 op 1 januari 1968. Het zijn de provincies Overijssel, Noord- en Zuid-Holland die de grootste teruggang laten zien. In de classis Kampen scheurden negen van de twaalf kerken. Van de 7700 vrijgemaakten in dit ressort raakten er 4800 buiten het verband met op één na alle veertien predikanten. In Kampen zelf bleven er van de 3570 vrijgemaakten nog maar 546 in het verband over.

En nog schijnt het einde niet in 't zicht.

Protesten beginnen — en terecht — ook te weerklinken tegen Nederlandse en buitenlandse jeugdige mensen, die dag en nacht rondom het Nationaal Monument, het Koninklijk Paleis en de grote portieken op de Dam te Amsterdam omhangen, de boel bevuilen en voorbijgangers hinderen.

B. en W. van de hoofdstad broeden op een uitbreiding van de politieverordening om aan dit schandaal een einde te maken, maar de socialistisch-communistische meerderheid van de gemeenteraad schijnt geen medewerking te willen verlenen.

De gemeente Putten wil de urn met as van verzetslieden — wegens de aanslag op Rauter vonden 400 mannen uit Putten de dood — terug vragen. De gemeenteraad van Putten nam met algemene stemmen een motie aan, waarin gezegd wordt dat "de instanties die verantwoordelijk zijn voor de waardige bewaring van het nationale monument voor de gevallenen op de Dam in Amsterdam, in ernstige mate schromelijk in gebreke blijven dit te doen."

Twee liberale Kamerleden hebben de Rijksoverheid om maatregelen gevraagd. Het is merkwaardig dat "progressieve" figuren deze straatschenderij in bescherming nemen. Tot zelfs een medewerker van het Friesch Dagblad toe.

Minister Polak schijnt te overwegen de laatste drie Duitse oorlogsmisdadigers, die levenslang in Breda zitten, de vrijheid te geven. Geen gratie, maar wel strafonderbreking. Ook hier zal protest wel niet uitblijven.

Zijn voorganger, prof. Samkalden, thans burgemeester van Amsterdam, weet er van mee te praten.

Mr. Abel Herzberg schreef in 1967 zo juist: "We houden een drietal volkomen verkalkte en uitgebluste figuren alleen maar gevangen, omdat we aan onze trekken wensen te komen wat onze vergeldingsbehoefte betreft. Is dat niet een beetje beneden onze waardigheid?"

De nieuwe president van de Duitse Bondsrepubliek, dr. Gustav Heinemann, hoopt eind november een staatsiebezoek aan Nederland te brengen.

In 1907 was keizer Wilhelm II als staatshoofd hier. Er is veel gebeurd in die tussenliggende 62 jaar. In de jongste 25 jaar niet het minst.

Duitsland is onze beste handelspartner, een Nato-bondgenoot, een "schild" tegenover de dreiging van de Warschau-pact-landen. De dag van morgen, de 21ste augustus, leert ons nog eens klaar en duidelijk wat die dreiging betekent, voor Tsjecho-Slowakije, maar niet minder voor West-Europa.

Toch zijn er tal van — ook Gereformeerde — theologen, verenigd in de Vredesraad, wiens hoogste wijsheid eenzijdige ontwapening en een dialoog tussen Christendom en Marxisme is.

Begrijpe, wie het begrijpen kan!

Cn.

★ ★ ★

AANDACHT VOOR KRITIEK

In het juli-nummer van "Torch and Trumpet" kruist Rev. J. H. Piersma de degen met Prof. Wolterstorff van Calvin College en Rev. Donald Postema van de Campus Chapel in Ann Arbor. Het onderwerp is de kerkdienst, of liever de liturgie en de oorzaak van deze degenkruising is het feit, dat beiden, Prof. Wolterstorff en Rev. Postema een pleidooi voeren voor een radikale verandering van de kerkelijke eredienst. Beiden hebben met jongelui gesproken en kwamen daarbij tot de ontdekking, dat deze jongelui tamelijk fel gekant zijn tegen de wijze waarop de gemeente tegenwoordig haar godsdienstoefeningen houdt. Men verveelt zich, men is niet geinteresseerd in het al maar passief neerzitten wat de gemeente moet doen. Men ergert zich aan het monotone van een kerkdienst, aan de stereotiepe gebruiken, aan het eenmansbedrijf van de predikant, die bovendien nog vaak een preek levert, waaraan men totaal geen aansluiting heeft. Prof. Wolterstorff en Rev. Postema begrijpen deze kritiek (beiden schreven erover in "Reformed Journal") en zij vrezen, dat de kerk deze jongelui zal verliezen, tenzij tijdig drastische veranderingen worden ingevoerd.

Dit onderwerp moge dan misschien niet nieuw zijn, maar actueel is het wel. Want de jongelui, met wie Prof. Wolterstorff en Rev. Postema gesproken hebben, zijn de enige niet. Men treft hen overal aan en waarschijnlijk zijn het niet alleen jongeren. Er zijn ook ouderen, die bedenkingen tegen de huidige eredienst hebben. De moeilijkheid schijnt te zijn, wat er precies veranderd moet worden en hoe deze koe bij de horens moet worden gevat.

Rev. Postema is daarin nogal gedecideerd. Hij suggereert, dat in de eerste plaats iedere kerkeraad de vrijheid moet hebben een orde van dienst samen te stellen. Zijns inziens behoeft daarin geen denominatiele eenheid te bestaan. En verder meent hij, dat wij in de kerkelijke samenkomst gebruik moeten maken van de moderne communicatie-middelen. Hij wil los van de monoloog van de predikant en hij wil de gehele gemeente activeren in de godsdienstoefening. Hij gaat zelf zover, dat hij ieder gemeentelid het recht toegekend wil zien om het Woord en de sacramenten te bedienen. En verder kan de preek, volgens Rev. Postema, ook vervangen worden door de activiteiten van de gemeenteleden. En als dit gebeurt in de vorm van "conversation, poetry, drama, gospel songs, folk music, jazz, choral reading, dance, film, dialog" . . . wel, dan moet dat maar. Laat de eredienst toch vrij zijn en laat het toch vooral spontaan gaan.

Let wel, dit wordt niet door een moderne predikant voorgesteld, maar dit komt uit de koker van iemand, die predikant is in volle rechten bij de Christian Reformed Church. Wij zeggen dit niet om deze gedachtengang met één veeg van de tafel te verwijderen. Wij zegen dit alleen om te doen zien, hoe sterk het geschut is dat wordt aangevoerd tegen de huidige wijze van eredienst.

Rev. Piersma komt tegen deze hele drang tot modernisering op. Hij legt er sterk de nadruk op, dat in de eredienst de prediking centraal moet zijn en moet blijven. Het is de ontmoeting van God met Zijn volk en niet alleen maar een ontmoeting van de kerkleden onderling. Het gaat er maar niet om hoe wij "communiceren", hoe wij het gevoel van gemeenschap kunnen opwekken. Het gaat er om hoe wij God ontmoeten. En de boodschap van God, die door middel van de preek tot ons komt, moet prominent en centraal zijn en blijven.

Dat onderschrijven wij graag. Daar zijn wij het helemaal mee eens.

De gemeente moet erg veel aandacht schenken en erg veel waarde hechten aan de preek en een kerkeraad moet inderdaad een preek kunnen beoordelen. Een preek is maar niet een zekere gedachtengang van een zekere predikant. De preek moet zijn de boodschap, die God door middel van die predikant aan Zijn volk brengen wil. Daarom moet die préék centraal blijven.

Maar laten wij nu niet denken, dat daarmede de moeilijkheid is opgelost. Laten wij evenmin denken, dat een verandering (welke verandering dan ook) het zal "doen", want ook zo'n verandering wordt gauw sleur en dan worden de mensen opnieuw ontevreden.

Het lijkt ons toe, dat in de eerste plaats de gemeente zich niet bewust is van de betekenis van de onderdelen van de eredienst. Een handeling die wordt verricht, zonder dat de betekenis ervan bekend is, zegt niet en verveelt verschrikkelijk gauw. Maar dit is niet alles.

In de morgendienst horen wij als regel de wet (God spreekt) en in de middag of avonddienst als regel de belijdenis (de gemeente antwoordt). In de morgen hebben wij als regel een tekst als basis voor de preek (God spreekt), in de middag of avonddienst als regel de catechismus (de gemeente belijdt). Heel de opzet verraadt, dat er wel degelijk dialoog, twee-spraak is. Alleen maar wij voeren dit niet verder door. In beide diensten hebben wij maar één "conductor" en dat is de predikant. De gemeente is passief, zelfs als de dienst ontworpen is om de gemeente te doen antwoorden en te doen belijden. Met het gevolg, dat de tweede dienst een trouw copie is van de eerste dienst. Hierdoor kan het wel haast niet uitblijven of de kerkdiensten worden een sleur, een ritueel. Het is niet zo vreemd, dat er tegen een dergelijke monotone herhaling week na week, verzet komt. Let wel, dit verzet komt waarschijnlijk niet voort uit onverschilligheid, maar uit de begeerte om de samenkomst van Gods volk een levende en levendige gebeurtenis te doen zijn.

Wij scharen ons geheel aan de zijde van Rev. Piersma, wanneer hij die extreme voorstellen voor verandering van de hand wijst. Wij kunnen hem eveneens heel goed volgen wanneer hij schrijft:

> *"If our sermonizing is sweet rather than prophetic, a palliative rather than serious, conversion and repentance-demanding admonition, then WE HAD BETTER GET ON OUR KNEES BEFORE THE LORD. Perhaps this liturgical discussion is intended by God to remind us of our task as preachers, and to re-kindle within the conviction that God's people need the exposition and application of His everlasting Word, and they need that, to refer to the Catechism, "by the living preaching of His Word" (q. 98)."*

Wij willen stellig de bediening van het Woord centraal houden en het de volle aandacht geven. Maar wij menen niet, dat wij de kritiek, die men hoort, van de hand moet wijzen. De oplossing die men tracht aan de hand te doen, kan de goede oplossing niet zijn. Maar de bron waaruit de kritiek voortspruit moet wel onze aandacht hebben. Hier is goede leiding nodig om de roep tot vernieuwing in de juiste bannen te leiden en het lijkt ons toe, dat die leiding niet te lang op zich moet laten wachten.

D.F.

Sparen gaat vlugger dan ooit bij Canada's Eerste Bank.

6½%

U bent het aan Uzelf verschuldigd te sparen.

Uw spaargeld verdient 6½% per jaar, rentebetaling halfjaarlijks berekend over uw minimum maandelijks tegoed.

P.S. Spaarrekening met chequerechten tot 3½%.

Bank of Montreal

CANADA'S EERSTE BANK

De spelende mens

Geef een kind zand en water, zo zal een ervaren moeder U vertellen, en je hóórt het niet meer. Sterft het kind in de mens wel ooit? Gelukkig niet. Schiller moet eens gezegd hebben: "De mens is eerst dan pas mens, als hij speelt."

De vacantie bracht ook ons naar zand en water. Onmiddellijk verandert er dan iets in je. Op een kinderlijke manier onderga je het zorgeloze gevoel dat zich van je meester maakt zodra je het warme zand onder je blote voeten voelt en het blauwe water zo lokkend vóór je ziet. Kijk je om je heen, dan ontdek je dat je in dit opzicht de enige niet bent. Volwassen mannen gedragen zich als kwajongens en degelijke dames gillen als jonge meisjes voor de aanrollende golven. Een klein joch, dat van pure extase geen woorden vindt om zijn plezier te uiten, roept, terwijl hij zich vreugdedronken in het water stort: "Merry Christmas!"

En een degelijke grootvader, vers uit het vliegtuig voor een bezoek vanuit Holland, de bretels over zijn geblokte boezeroen, z'n goeie opknapbroek tot over zijn knieën opgerold, staat ook al tot halverwege zijn maagdelijk witte knieën in het nat.

Er worden foto's gemaakt, waar moeder's hoofd later maar half op blijkt te staan. Niemand vindt het erg dat de meegebrachte boterhammen wat zanderig zijn. Johnny morst met zijn limonade, maar wat geeft het? Letterlijk geldt hier: zand erover!

Tevreden zat ik me bij de aanblik van dit alles te bedenken, dat er op deze eerste kostelijke dag nog negen zouden volgen! Als nu het weer maar mee mocht werken. M'n hoop werd niet beschaamd. Integendeel! Dag na dag stond de zon aan een wolkeloze hemel. De grote tent, die ons als tijdelijke verblijfplaats diende, werd alleen maar 's nachts gebruikt. Terwijl de dauw 's morgens onder de eerste zonnestralen langzaam verdampte en de goede aarde vochtig geurde, dronken we buiten onze thee. Onder het ontbijt voerden we de kruimels aan de chipmunks en 's avonds als het kampvuur langzaam doofde, probeerden we tussen de miljoenen sterren onze weg te vinden. Als je kampeert voel je je, waarschijnlijk vooral door je beperkte en enigszins wankele behuizing, erg afhankelijk van de elementen. Je hebt ook alle tijd om de werken van God's handen eens rustig te observeren. Kwam het daardoor dat de woorden van psalm negentien mijn gedachten zo vaak doorkruisten? En wie zal ooit, in een dergelijke situatie, zijn gevoelens beter onder woorden kunnen brengen dan met de eerste zeven verzen van die psalm?

Lees het maar na en je voelt je klein worden in ontzag voor Hem Die bij machte is een tent op te slaan voor de zon. Je voelt je warm worden van geluk omdat het **jouw** God is, Die dat doet. Maar als je leest in vers vier en vijf: "Het is geen sprake en het zijn geen woorden, hun stem wordt niet vernomen: toch gaat hun prediking uit over de ganse aarde en hun taal tot aan het einde der wereld", dan vraag je je bedroefd af hoe het komt dat zovelen blind en doof door het leven blijken te gaan."

Ik herontdekte, in deze vacantie zo dicht bij de natuur, nog een andere psalm. Die éne middag, toen boven ons kamp een hevig onweer zich ontlaadde, en de regen en de wind het bos met groot gedruis vervulden, kreeg psalm negenentwintig bijzondere betekenis. Wij moesten het wel zeggen, zoals een ieder in zijn paleis: Ere! Wij wisten God op Zijn troon, boven dit alles. En vrede en rust vervulden ons als stilte na de storm, toen we ons onder de nog nadruppelende bomen, weer buiten waagden.

Toen, stralend als elk vorige morgen, brak de Zondag aan. Met een beetje goede wil waren we allemaal op tijd klaar en respectabel genoeg gekleed om naar God's Huis te gaan. Waarom heb ik toen niet, als antwoord op de verbaasde blikken van onze buren in het kamp, spontaan gezegd: "Kom ga met ons en doe als wij!"? Die vraag heeft me wel een poosje geplaagd. Het is natuurlijk moeilijk om mensen die pas de vorige avond laat naast je neergestreken zijn en die je daarvóór nog nooit gezien hebt, op die manier te benaderen. Ik hoop dan ook maar dat er van de dáád van onze kerkgang een "prediking" is uitgegaan....

Onderweg zei er een: "Hé, wat fijn dat het Zondag is!" Beschaamd dacht ik toen aan de dag waarop ik alles voor deze vacantie ingepakt had. Ik had me toen, even maar, maar toch in alle ernst, afgevraagd of het nu werkelijk nodig was om, als je kampeert, de Zondag net zo te vieren als thuis. Wat een rompslomp, al die Zondagse kleren ook nog mee! Maar ja, met al die moderne, kreukvrije stoffen van tegenwoordig, was het toch ook eigenlijk geen probleem, zo had ik me bedacht. Je kon ze desnoods op een knoedel in de koffer stoppen! Geen geldig excuus dus. Ik had er nog even op doorgedacht. Wat zouden de kinderen zeggen, als je in de vacantie op Zondag net deed of er niets aan de hand was en de kerk gewoon negeerde? Ik wist wel zeker dat mijn verdediging tegenover al hun vragen niet méér kans had op overleving dan een zeepbel en voor hun verbaasde gezichten uit elkaar zou spatten.

Maar bovenal, zo voelde ik het toen op weg naar de kerk heel sterk, hoe zou ik God, die ik de laatste dagen zo vaak uit de grond van mijn hart gedankt had voor deze heerlijke vacantie, God, Die mij in de rust weer zo nabij gekomen was, nu, op Zijn dag ineens de rug toe kunnen keren? En dankbaar beaamde ik het: "Ja jongens, heerlijk, Zondag!"

Zeker doordat we zo goed uitgerust waren en de zorgen van het dagelijks leven al een week lang achter ons lagen, kwam het, dat het Woord zo volkomen beslag op ons legde. Ons meer dan anders nog overweldigende en verheugde. We lieten ons dan ook geen tweemaal noden voor de avonddienst.

Weer was het psalm negentien die die dag in een bijzonder licht zette: "De wet des Heren is volmaakt, zij verkwikt de ziel; de getuigenis des Heren is betrouwbaar, zij schenkt wijsheid aan de onverstandige. De bevelen des Heren zijn waarachtig, zij verheugen het hart; het gebod des Heren is louter, het verlicht de ogen."

Onomstotelijk zeker wist ik het, dat het onmogelijk is om je werkelijk te verheugen en te vermeien in de eerste zeven verzen, als je de laatste acht laat voor wat ze zijn.

Een spelend kind komt met zijn plezier en verhalen naar huis, vaak ook door honger gedreven. Een spelend méns heeft óók een klankbord nodig en een hartversterking!

Linda.

COBRA FRISKED BY CUSTOMS AGENT — One of three king cobras being shipped to a dangerous animals exhibit at nearby Buckeye Lake is inspected at Port Columbus, Ohio, Airport for possible contraband stuffed down its throat. Top left, handler Pat Burchfield peeks into a sack holding the snake. Charlie Russ, customs agent, takes a quick step back (top right) as the cobra slithers out. Lower, Russ frisks the creature.

U behoeft geen lid te zijn van een vereniging om aan onze

Voordelige Groepsreizen

deel te nemen.

Voor inlichtingen en vertrek data betreffende deze reizen:

C. STEENHOF

(v/h Fieldman
Chr. Ref. Church)
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

SALEM

Many readers of Calvinist-Contact are not yet members of the Salem Christian Sanitarium Association Inc.

Please, become a member by sending at least $5.00 annually to Salem, % Rev. J. Van Harmelen, R.R. 8, London, Ont., or write for information.

YOUR SUPPORT IS VERY MUCH NEEDED!

ONS NIEUW FEUILLETON

WIJDER DAN DE WERELD

door S. P. Akkerman

HOOFDSTUK 2

Hoog op de geweldige trekker gezeten, davert Jetse het erf op. Achter de trekker schommelen drie platte wagens op luchtbanden waar het hooi met een takel in één ruk is getrokken. Andries, klein en gedrongen, een jongere editie van zijn vader lijkend, en Lolke de arbeider rijden mee, ieder boven op een voer.

Jetse zit daar, groot en fors, met zijn donkere ogen, die trots de wereld in kijken. Jetse, het haantje de voorste, die graag overal bij is. Op de jeugdclub kon hij praten als Brugman. Op de rijvereniging neemt hij de hoogste hindernissen. Op het muziekkorps blaast hij de kleinste, maar de zwaarste trompet. Hij is verloofd met Akke Dolius, de enige dochter van een grote boer en een vrouw om mee voor de dag te komen.

Jetse stuurt de trekker regelrecht naar de open schuurdeuren. Nu met een ruk de schuur binnen. De drie wagens met de trekker kunnen er dan precies in. Hè, wat is dat nou? Daar staat dat onmogelijke voertje, waarmee zijn vader naar huis reed, ook op de deel. Nu kunnen de wagens er niet in. Jetse gooit met een ruk zijn hoofd om en schreeuwt naar Andries en Lolke. "Gooi de achterste wagen maar los. Staat mij hier dat onmogelijke stukje wagen van vader op de deel."

Andries heeft de wagen al los gemaakt. Met twee wagens rolt Jetse de grote schuur binnen. Hij springt van zijn hoge zitplaats, trekt metéén de takel van de hijsinrichting naar beneden, slaat een haak in de ring, en laat de trekker het grote plok hooi omhoog heffen.

Andries en Lolke klimmen de ladder op, om het hooi boven in het vak te verspreiden. De wagens zijn in een minimum van tijd leeg.

Als Jetse de laatste ook naar binnen wil rijden, staat zijn vader bij de schuurdeur. Zijn gezicht staat op storm. Zijn ogen staan hard.

"Wat mankeert er aan dat voer, dat ik naar huis reed?" vraagt hij met ingehouden drift in zijn stem.

Jetse kijkt op. Wat wil vader nu weer? Hij wil de boel aan kant hebben, want hij wil vanavond nog even een ritje met Akke op de motor maken. Zijn donkere ogen kijken zijn vader recht aan.

"Aan dat voer, nou daar zal wel niets aan mankeren, maar het staat ons maar lelijk in de weg. Met de takels kun je het niet leeg maken, want netten doet u er nooit op. Die voeren zijn uit de tijd."

Sikke recht de rug. "Wie maakt hier op de plaats uit, wat uit de tijd is of niet? Ben ik hier misschien knecht, of ben ik hier de baas? Heeft mijnheer Jetse hier soms alles te vertellen?" Hij lacht nu wat smalend. "Je wou zeker zeggen . . . staat ons die onmogelijke wagen van vader weer in de weg . . . Ja, zeg het maar! Maar dan wil ik je wel even aan je verstand brengen, dat ik het hier ben, die uitmaakt hoe en wat er zal gebeuren . . .!"

Jetse staat de kop niet naar lang gezeur. Hij wil opschieten en met Akke gaan toeren . . .

"Nou, het is mij allang best," zegt hij. "Wilt u even opzij gaan? De wagens moeten leeg . . ."

Maar Blomhuis gaat nu juist niet opzij.

"Het heeft de tijd nog wel," zegt hij. "De wereld staat niet in brand. Die wagens komen nog wel leeg vanavond. Maar ik hoop dat jij in het vervolg je plaats weet. Jij hebt hier alleen maar te vrágen. Ik heb het hier te zèggen . . ."

Andries en Lolke dalen juist de hoge ladder af. Ze horen gelaten deze preek aan. Maar zie, dat kan de eigenwijze Jetse, die op wil schieten en met Akke wil tuffen, nu juist niet meer hebben.

Zo maar in één tel is hij vuurrood in zijn gezicht geworden. Zijn donkere ogen schieten vuur. "Man, hou je wavel toch met dat gezeur," bast hij los. "Rijd voor mijn part met je voeren en je paard de hele wereld rond, maar sta ons hier niet in de weg met je ouderwetse oudbakken manieren . . ."

Zo bijt Jetse van zich af.

Maar dat neemt Sikke Blomhuis niet van zijn eigen kind. Hij is tegenwoordig toch al aardig gauw over zijn toeren :die nieuwe naoorlogse manieren. En die oudste, die het altijd beter weet dan zijn vader en altijd maar afgeeft op het oude. Dat gejank van de radio, met die gekke muziek, zelfs over de NCRV . . .

Het balt zich nu alles samen in deze ruzie met zijn zoon Jetse, en het spuit uit een werkende vulkaan naar buiten.

"Met mijn wagen de wereld rond rijden, zeg je? Nou knaapke, dan kon ik iedereen nog onder ogen komen. Dat voer staat er goed op. Dat kun jij niet eens met je poeha. Dat rijdt op een motor de wereld rond met een gezicht als Frederik de Grote, met die lange Akke van Harm Dilius achterop. Nou, dan ziet men jullie ook aankomen! Harm Dolius, vraag het de arme drommels in Holland eens, die hier op een schoen en een klomp op fietsen zonder banden naar toe kwamen ploeteren. Vraag ze eens, hoeveel ze bij Harm konden krijgen? Nog geen enkele aardappel, nog geen korrel tarwe, alles in de zwarte handel, mijn beste jongen. En dat zal mij hier de wetten stellen. Als het nu maar uit is!"

Jetse trekt nu helemaal wit weg. Vreemd staan zijn donkere ogen in dat bleke masker. Wat heeft zijn vader hier zijn meisje te belasteren. Al is haar vader dan misschien de royaalste niet . . . kan het arme kind daar iets aan doen? Moet die er weer met de haren worden bijgesleept?

Hij komt langzaam naar zijn vader toe. De handen tot machtige vuisten geknepen . . .

"Neem dat terug vader," zegt hij hees, en zich met moeite bedwingend . . .

Maar Blomhuis zit dat verachtelijke "rij de wereld rond met je wagen" diep in het hart. Ziezo . . . die is goed kwaad.

"Terug nemen? Nooit! Waar zie je mij voor aan, jij Jetse . . ."

Jetse doet nog een stap naar zijn vader toe. Nu staan ze vlak voor elkaar, de felle ogen recht in elkaar. Dan gaat de machtige arm van Jetse al omhoog.

"Neem het terug."

"Nee, nooit . . .!"

En dan daalt de vuist neer . . .

Toch niet, Andries is al toegesprongen en hangt aan Jetses arm. "Jetse, ben je gek geworden. Wie slaat zijn eigen vader," kreunt hij. "Jetse, Jetse . . ."

En dan verschijnt vrouw Blomhuis statig en groot op het erf. Regelrecht loopt ze op haar man af. Dan kijkt ze van hem naar haar zoon.

Haar stem is scherp en goed te horen daar op dat stille erf.

"Schamen jullie je niet? Sikke, ben jij ouderling? Jetse, doe jij zo tegen je vader . . .?"

Blomhuis laat zijn trotse kop zakken. "Nou ja, laat hij mij niet tergen," mompelt hij en loop de schuur binnen . . .

Zijn vrouw staat nog even bij Jetse.

"Moet dat zo, Jetse?" vraagt ze.

"Laat vader mij dan niet pesten met zijn gemene opmerkingen."

"Jullie zijn stapel," zegt Andries. "Net kinderen."

Jetse rijdt de laatste wagen naar binnen. Zijn moeder loopt bij hem langs. "Ik hoop, dat je weet wat je tegenover vader te doen hebt," zegt ze.

Jetse kijkt op. "Hij zal het terug nemen," zegt hij nog.

Ze keert zich om, vóór ze door de deur naar het woongedeelte gaat.

"Wat terug nemen . . .?"

"Zijn laster over Akke."

Vrouw Blomhuis schudt het hoofd, en gaat in huis.

(Wordt vervolgt)

Institute for Christian Studies Sponsored by the ASSOCIATION FOR THE ADVANCEMENT OF CHRISTIAN SCHOLARSHIP

SEPT. 15 All participants in the program of the Institute are cordially invited to come to 141 Lyndhurst Ave., Toronto, Ont. on Monday, September 15 for:

THIS is the main evening that rescheduling of courses will be considered.
An Institute Brochure is available upon request.

— REGISTRATION FOR COURSES 6:00-7:45 p.m.
— OPENING OF THE 1969-'70 YEAR 8:15-9:00 p.m.
— INFORMAL MIX WITH REFRESHMENTS 9:15-10:30 p.m.
— AMPLE OPPORTUNITY FOR DISCUSSION WITH STAFF MEMBERS 6:00-10:30

Legal Theory — Political Theory — Ethics — Education — Curriculum — Theology — Philosophy — Anthropology — Tutorials

Wij lazen voor U

UPPSALA 1968.
Rapporten en enkele andere dokumenten van de vierde vergadering van de Wereldraad van Kerken.

Uitgegeven, in opdracht van de Raad van Kerken in Nederland, door J. H. Kok, N.V., Kampen. (112 blz., geen prijsvermelding.)

Dit is een hooggestemd boekje.

In de inleiding, geschreven door ds. A. van Es, lees ik, dat dr. Visser 't Hooft (de vroegere secretaris-generaal) in Uppsala een rede hield, waarvan men 'zonder overdrijving kan zeggen, dat hij sprak als Mozes die de weg door de woestijn overzag en vooruitschouwde naar het beloofde land.'

En in de boodschap van Uppsala, die op deze inleiding volgt, wordt gesproken van vele eigentijdse problemen, die stuk voor stuk beantwoord worden met de telkens weer cursief gedrukte woorden: **Maar God vernieuwt!**

Dr. Visser 't Hooft, in zijn hierop volgende bijdrage over 'De opdracht van de Oecumenische beweging', legt grote nadruk op het feit, dat de Rooms-Katholieke kerk actief met de Wereldraad is gaan samenwerken, en dat ook praktisch alle oosters-orthodoxe kerken hun zo broodnodige bijdrage leveren (p. 19); de eenheid der mensheid is voor hem 'niet een schoon ideaal in de wolken, maar een vast bestanddeel van Gods eigen openbaring' (p. 25) en hij getuigt ervan dat 'Jezus Christus voor allen gestorven is, en dat God door Christus de mensheid herschept tot één familie, verenigd onder zijn heerschappij.' (p. 24)

De daarop volgende rapporten hebben betrekking op De Heilige Geest en de katholiciteit der kerk. Vernieuwing in de zending. Economische en sociale wereldontwikkeling. Naar gerechtigheid en vrede in internationale zaken, De eredienst, en Op zoek naar nieuwe levensstijlen.

In al deze rapporten staan belangrijke en soms zeer behartenswaardige dingen, die getuigen van een enorm idealisme en een zeer radicale energie; ik wil echter rekenschap geven van het feit, dat ik ze toch zeer onbevredigd terzijde legde.

Het thema van de conferentie was: Zie, Ik maak alle dingen nieuw. Dit woord is ontleend aan Openb. 21:5; dit hoofdstuk spreekt van het Nieuw Jeruzalem, dat van God uit de hemel afdaalt, van het afwissen van de tranen, van het niet meer zijn van de dood, van rouw, geklaag en moeite, omdat de eerste dingen zijn voorbijgegaan; en dan volgen de woorden: "En Hij, die op de troon gezeten is, zeide: Zie, Ik maak alle dingen nieuw."

Deze onvergelijkelijk mooie woorden waren het thema van de conferentie van Uppsala, en het had op z'n minst verwacht mogen zijn, dat deze woorden waren geëxegetiseerd in hun verband. Zoals dat bv. zeer onlangs gebeurd is in de mooie nieuwe commentaar van rev. Herman Hoeksema in deze woorden: "The life of God's people in the new heavens and the new earth shall be altogether different and in that sense new. So different and unspeakably glorious shall all things be that we cannot even conceive of them now. According to Scripture, eye has not seen, nor ear heard, neither have entered into the heart of man the things which God has prepared for them that love Him. There are no adequate human terms to describe the glorious inheritance of God's people." (Behold, He cometh, p. 681)

Maar ik heb vergeefs gezocht naar een poging tot exegese van deze tekst in dit rapportenboek, behalve dan in de aangehaalde woorden van Visser 't Hooft: "Als er gezegd wordt dat God alle dingen nieuw maakt, betekent dit voor alles dat God door Christus de mensheid herschept tot één familie, verenigd onder Zijn heerschappij."

Het **gevolg** van dit standpunt is niet alleen een eenzijdige nadruk op het hiernumaals ten koste van een beklemtonen van het hiernamaals (het lijkt wel dat het woord over de 'vreemdelingen en bijwoners' van Hebr. 11 geen betekenis meer heeft; en dat Calvijn, die in zijn Institutie zijn onsterfelijke **meditatie over het toekomstig leven** geschreven heeft, vergeefs geleefd heeft), maar ook dat het woord **'bekering'** ten enemale ontbreekt.

En dan versta ik onder dat woord 'bekering' wat daarover in Zondag 33 van de Heid. Cat. geschreven is. Ongetwijfeld, de mensen van Uppsala willen wel een speciaal soort van bekering: de kerken moeten ontwaken en de wereldpolitiek beinvloeden; ze moeten een eind maken aan alle oorlogen en de minder-bevoorrechte volken helpen en een betere verdeling van het bezit voorstaan; maar ik heb de indruk dat dit niet precies hetzelfde is als wat de catechismus noemt: de afsterving van de oude en de opstanding van de nieuwe mens. Ik kwam één keer in dit boekje het woord 'ketterij' tegen. "Wie zelfgenoegzaam is tegenover de wereld maakt zich schuldig aan practische ketterij." (p. 67)

Het woord 'ketterij' betekent dwaalleer, en geen woord over de dwaalleer van het Modernisme, geen woord over de dwaalleer van Rome, hier alleen een eindeloos begrip voor de vele wegen des Geestes. Daartegenover een dergelijke zekerheid in het spreken over de roeping van de christen om de maatschappij te verbeteren, dat de nieuwe dogma's niet van de lucht zijn: "De kerken hebben een speciale bijdrage tot het ontwikkelen van een geweldloze strategie van revolutie en sociale omwenteling" (p. 63); "In een gegeven situatie kan de kerk haar missionaire taak vervullen door . . . politieke en economische pressure groups" (p. 54); "Enkele suggesties voor acties: . . . tot actie aanzetten van gezagsdragers èn misdeelden (brieven aan kamerleden, demonstraties, stakingen, boerenorganisaties, het opleiden en organiseren van achterbuurtbewoners, lesgeven en preken, protestliederen)" (p. 106)

En dit alles onder het thema: 'Zie, Ik maak alle dingen nieuw.'

Een ander bezwaar dat ik tegen dit boekje heb is, dat het met grote vreugde spreekt van de deelname van de oosters-orthodoxe kerken; en nu wil ik voorbijgaan aan de oecumenische problematiek die aan de samenwerking met deze speciale familie van kerken **in haar zuivere vorm** verbonden is. Het is echter meer dan duidelijk, dat achter die **zuivere vorm** grote vraagtekens staan. Deze kerken staan onder communistische controle; ieder, die er niet mee op de hoogte is, moet maar eens aan pastor Wurmbrand om inlichtingen vragen. Hoe kan dan deze vreugde over deze bedenkelijke samenwerking verklaard worden?

En hoe moet geoordeeld worden over besluiten tot maatschappijvernieuwing, waaraan communisten hun medewerking verleenden? En waarom, als er dan van mededogen met medemensen gesproken moet worden, geen speciaal hoofdstuk gewijd aan het lijden van de ondergrondse kerk in Oost-Europa?

Ik zeg nog eens, dat er in dit boekje behartenswaardige dingen staan, en ik zou niet graag meegaan met die vorm van Pietisme (er is ook een andere vorm) die geen open oog heeft voor de roeping van de christen ten aanzien van de noden van de maatschappij. Maar dit neemt niet weg, dat ik toch dit boekje met zeer gemengde gevoelens gelezen heb; en dat ik de Gereformeerde Kerken in Nederland zou willen aanraden (bij het opkomen van de pressuregroups in haar midden) om zich twee keer te bedenken, voor zich bij de Wereldraad van Kerken aan te sluiten.

L.Pr.

Aankondiging van een nieuwe genezende stof: Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken.

Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijke vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd Preparation H. Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug.

(Adv.)

Gezellige Hollandse
Tafelkleden
IMPORTEUR:
JANKOK LTD.
P.O. BOX 252
WILLOWDALE, ONT.

Wacht niet langer
en vererger daardoor Uw toestand niet! Als U lijdt aan een of andere slepende ziekte, sukkel er dan niet mee door tot het te laat is. Florageneeskruiden zijn onschad. en doen wonderen. 43-jarige praktijk. Als niets U hiep, meldt dan Uw ziekte en klachten aan ons. Ook in schijnbaar hopeloze gevallen, ligt hier Uw grote kans.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd.) à $18.00 bij vooruitbetaling.

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

HOLCAN CONSTRUCTION CO. LTD.
FREE ESTIMATES ON BUILDING PROJECTS
Don't pay too much for your (church) building!
Also free advise from early plan to final completion.
For estimates, check prices or rush orders, contact
HOLCAN CONSTRUCTION CO. LIMITED
Box 444, 1460 Kipling Ave. N., Toronto
or phone 677-5258.

Patricia Young Says . . .

Had anyone told me a few years ago that I would have been subjected to an Art Exhibition where one of the prizes was given to a beat up garden hose draped alongside a wall, I would have told them go soak your head. I would have ridiculed the idea of national publicity being given to part of a toilet bowl being submitted as "art" and titled "Christ," that Canada Council grants would be given an "artist" so that he could travel across the country demonstrating his skill at chopping up pianos or leftist "authors" pre-occupied with revolution.

But the laugh is on me since these things are actually part of the cult of Absurdity being promoted as "contemporary art". Now time was when we settled down to read a book as an adventure in language, a feast of ideas and an intellectual exercise; when readers lay in the weeds waiting for a gramatical error and writers had nightmares about being caught with a participle dangling. Today, anyone with a knowledge of four letter words can get his trash published and praised by the reviewers.

Time was when artists spent years sketching from clay models before being allowed to set eyes on a live model. Today, an "artist" is lauded for his "artistic" creation of a pile of Brillo boxes scattered willy nilly across the Art Gallery floor! Time was when we waited breathlessly for a singers high C. Today we patronize the absurdly awful of the Tiny Tim's and Mrs. Miller's.

Personally, I think the hoax has gone too far. It's one thing to be made a monkey of but another to begin enjoying a diet of nuts! When a respectable Gallery will purchase the incredibly "imaginative" canvas of solid black and when a business executive proudly displayes the blade from a lawnmower on his desk as the latest in "art," somebody's marbles are loose.

Even to read books on the appreciation of art is equally confusing. They have a language of their own — obviously designed to intimidate the poor slobs who might otherwise question their "divine" judgement.

Of course, in the final analysis, the public does have the answer to this cultural abasement by way of non-support. Perhaps when we begin to resist it vocally and financially, a new growth of genuine art and culture will emerge.

Lambert Huizingh
Acredited Public Accountant and Auditor Commissioner for taking Affidavits
•
1 Wellington St. E.
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

De Ruyter's Muisjes
KINDEREN ZIJN ER DOL OP
P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860
Imported by: VAN'S Imp. Ltd.
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

LEZERS SCHRIJVEN

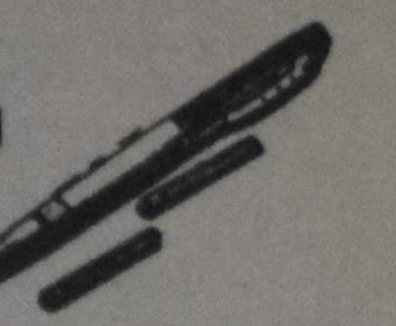

GELOOFSGENEZING

In het nummer van 24/31 juli schrijft u over Gebedsgenezing. Mijns insziens is het woord "gebedsgenezing" verwarrend en misleidend. Als men spreekt over "geloofsgenezing" komt men tot een betere beoordeling. Dagelijks gaan er miljoenen gebeden verloren, omdat zij gedaan zijn in het moeras van twijfel, waar men alle zekerheid mist. Het is ons gezegd, dat bidden eigenlijk bedelen en vragen is. Maar als ons bidden niet verder komt, dan bedelen en vragen, dan bewijzen wij daarmede dat wij kinderen der dienstbaarheid zijn en geen gemeenschap hebben met de kinderen der vrije. Als wij de bijbel goed lezen en verstaan kunnen wij daaruit opmaken, dat God ons veel meer belooft, dan wij in dit of in het toekomende leven nodig hebben. Als wij in Christus vrijgemaakt zijn, moeten wij dan niet veel meer pleiten op Gods beloften? Als wij in moeilijkheden zijn of ziek zijn, dan moeten wij God in ons gebed danken voor Zijn beloften. Wij moeten niet twijfelen of God maken tot een wezen zoals wij zijn. Maar uit het diepst van onze ziel moet ons verlangen kenbaar worden: Heer, ach maak mij Uwe wegen door Uw woord en Geest bekend. Wij moeten ervan overtuigd zijn, dat als wij tot God spreken God naar ons luisteren wil en zal. Psalm 85 moet ons daarbij voor de geest staan: "Merk op mijn ziel wat antwoord God u geeft, Hij spreekt gewis tot elk die voor Hem leeft."

A. Hofstede,
Bowmanville, Ont.

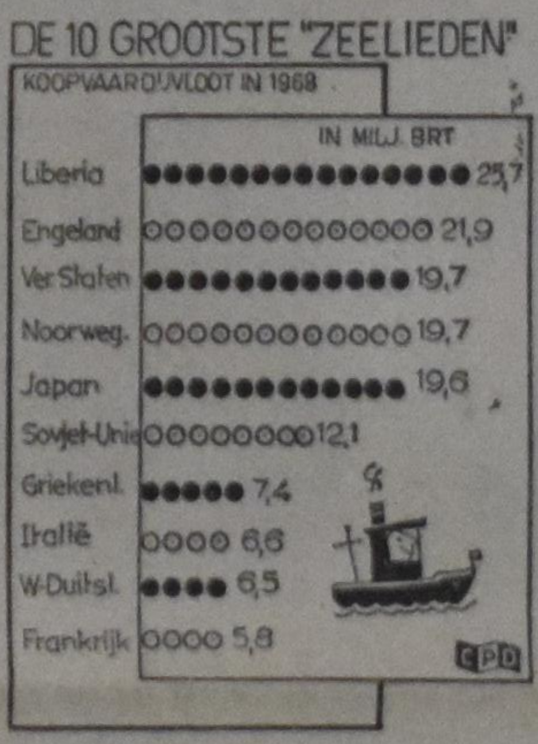

LIBERIA IS NUMMER ÉÉN, DUITSLAND NUMMER NEGEN

Liberia (Afrika) is een van de kleinste landen ter wereld, maar aangezien bijna 26 miljoen brutoregisterton van de wereldkoopvaardij onder de goedkope vlag van Liberia vaart volgens Lloyd's, is dit land nummer één van de TIEN grootste koopvaardijvlootbezitters. West-Duitsland echter — dat een van de grootste handslanden van de wereld is — komt als 9e koopvaardijland uit de bus. Frankrijk is met 5,8 miljoen Brt. de 10e koopvaardijvloot van de wereld.

ORDER NOW!

Verontrusting en Verantwoordelijkheid
Prof. Dr. G. C. Berkouwer. Price $3.35

Herinnering en Verwachting
Een woord ter bemoediging in de huidige crisis binnen de Gereformeerde kerken. Dr. J. Douma. Price 2.30

Tussentijdse Balans
Van het heroriëntatieproces in de Gereformeerde Kerken. E. G. Van Teylingen. Price $1.20

Order from:
THE FAMILY BOOKSTORE
468 Brant Street BURLINGTON, ONT. Phone 637-9151

TEACHERS WANTED

Haney-Pitt Meadows Christian Elementary School invite applications for the position of

PRINCIPAL

commencing September 1969. The school consists of 4 rooms located in the beautiful Fraser Valley, 25 miles West of Vancouver.

Make all applications to: Mr. H. Blok, 12084 N. 14th Ave., Haney, B.C.

The Duncan Christian School Association is in need of a

TEACHER

for grade 1. Please send applications to Mr. A. Wiersma, R.R. 1, Lakes Rd., Duncan, B.C.

The Thunder Bay Christian School, Fort William, will need

TEACHERS

for the primary and the intermediate grades for the school term beginning September 1969. Please send application or write for information to the Principal Mr. R. Schuurman, R.R. # 2, Fort William, Ont.

The Canadian Christian School of Jarvis, Ont., with 8 single grades, urgently needs for the coming school year a

PRINCIPAL

Rural, yet very close to larger towns, University city. Please send your application with full particulars to Mr. J. Kramer, R.R. 1, Jarvis, Ont. Tel.: (519) 587-4367.

Toronto District Christian High School
WOODBRIDGE, ONT.
requires for the school-year 1969-1970
TEACHERS
in French, Geography & Commercial Subjects.
Please send applications to Mr. W. Griffioen, 93 Caines Ave., Willowdale or phone collect Office 366-6833 or home 221-5949.

COMMUNICATE . . . HOW ?

(Continued from page 1)

to the "big picture" of a mighty God who directs the course of events of the entire universe, including "my own life".

Next to God's special revelation: the Bible, he has also given us **his general revelation**: the environment in which we live and about **which we learn more as** science expires outer space and the "inner space" of living organisms. He has also given man the words and music, work and play, practical machinery and decorative artistry. **Together these activities make up one grand symphony of praise to the Creator.**

For a full, meaningful life we need an awareness of both kinds **of revelation** that God has given us. We have to **listen to what he** tells us about himself, **but must** also **respond** in our work and in our words. Keeping our knowledge of God and his great work strictly to ourselves won't do. We must witness to others.

And what would be more natural than to start at home and **talk** to the members of our own family about God and the difference He makes in our lives. I believe we can learn something from other **Christians here. During our first** years in Canada we **were amazed** at the variety of religious radio programs that were available to us. As far as music was concerned it seemed that any departure from the familiar Genevan psalms was sacrilegious. Gradually we became aware that it was possible to praise the Creator in these other ways too, such as Negro Spirituals and the Nashville sound. Besides Cliff Barrow we learned to accept Tennessee Ernie Ford and other musicians whose religious work had a "beat to it".

THE GOOD NEWS . . . AMONG CHRISTIANS

Today we are experiencing a revival in Christian music that is very exciting. For almost three quarters of a century very little was written, but it seems that all of a sudden there is a new expression of living Christianity in hymns and songs. There are some with a social message that has little in common with Biblical teachings, but many of the new songs are taken directly from a Bible passage, or the Creeds or constitute a very simple statement on the Christian life.

Simplicity of message and involvement in an active ministry are two of the characteristics of the church as it moves from the sixties into the **seventies.**

Among evangelical churches a quiet revolution seems to be taking place toward a more meaningful dialog among church members and a more meaningful message to those outside the church. Sometimes I am envious of the genuine warmth I find among fellow Christians outside of my denomination, realizing that in "our circles" we **so often express an awkwardness** (sometimes embarrassment) about our own discipleship.

I'll never forget the 19-year-old factory worker who, when she heard the plant manager **swear,** calmly walked up to him and said: "Excuse me sir, I just overheard you mentioning Jesus. I'm one of his followers and it hurts when I hear others talk about him the way you did." This simple statement came very easy to her and she must have come from a home where discussions about faith in God took place. I think it is fairly simple to extend our "family sharing sessions" to the spontaneous church groups that we find in some of our churches: groups that in some ways are replacing the men's societies and ladies aids because they include both husbands and wives, have a rotating membership, are limited in size and almost always meets in a home, rather than a church. In these intimate groups the topics of discussion can vary from church life, community image, family devotions, and church music to the generation gap.

In the groups in which we have participated we have also discussed such topics as Christian vs. Public education, how to welcome visitors to our church, Sunday observance, our relationship to unchurched neighbors, etc.

From experience we have found that many who would normally seldom contribute to a discussion in a formal church society, really speak out in a living room setting with three other couples of their church.

THE GOOD NEWS . . . IN YOUR COMMUNITY

But an even more thrilling result of this "new honesty" with fellow Christians has been a series of recommendations to the church's consistory regarding evangelism, worship service, Sunday school, contact with neighboring evangelical churches, an assistance program for needy families who live within a stone's throw of the church's facilities for neighborhood activities.

For an inner city church to which many immigrant families belong it meant a radical breakdown of barriers that for years had isolated the congregation from the environment in which it was expected to let its light shine.

I realize that I have related an experience of only one congregation which is just beginning to translate words into action. I also know that throughout Canada there are many young people and young adults who are eager to see their church assume greater responsibilities so they can become involved in its **word and work ministry.**

To stand along the sidelines and debate the proper foundational perspectives before a course of action is taken, will result in a generation whose energies will continue to be **inward** directed.

It will require a stronger role of the "lay member" in our churches, but within one framework of our Reformed heritage we should have no difficulty with the idea that everybody is a minister, a working follower of Jesus Christ.

I also believe that there is a strong undercurrent against the continued debates among intellectual (and pseudo-intellectual) leaders about questions of theological and organizational purity. For too long too much energy has been wasted at the expense of positive Christian action . . . through organizations (yes) but also through individuals. In order to convey the Good News we must be able to place ourselves in the shoes of "that other person" whom we are trying to reach. It requires sensitivity, skill and a study of the modern tools of communications, but first of all an intimate acquaintance with God's Word and an open heart to the work of His Spirit.

We, as Canadian Calvinists can turn our country upside down, providing we are willing to start at home.

MANPOWER AND IMMIGRATION VRAAGT MEDEWERKING VAN IMMIGRANTEN

(Canadian Scene) — Iemand, die als immigrant Canada binnenkomt, ziet zich plotseling voor allerlei problemen geplaatst. Hij moet werk zien te vinden, woongelegenheid, en in vele **gevallen zelfs** zich een nieuwe taal proberen eigen te maken.

De meeste van zijn problemen zijn onafscheidelijk met immigratie verbonden. Maar om nu deze immigranten op betere en snellere wijze te helpen, hun problemen op te lossen, is het Department of Manpower and Immigration begonnen met een hernieuwde en grondige bestudering van alle aspecten, hiermee verbonden, de z.g. Longitudinal Study. Oven een periode van drie jaar zal daarbij de hulp van 30.000 immigranten worden gebruikt, die zullen worden verzocht aan dit onderzoek mee te werken.

Het werkt als volgt. Op bepaalde dagen zijn door immigratieautoriteiten in verschillende plaatsen van aankomst bepaalde identificatiestempels op de landingskaarten gedrukt. De mensen, die zodoende zijn geselecteerd ontvangen een speciale bureaukalender voor persoonlijk gebruik, plus een brief van de Hon. Allan J. MacEachen, de minister van Manpower and Immigration, waarin het doel van dit onderzoek wordt uiteengezet. Het is natuurlijk zeer belangrijk, dat de adresveranderingskaarten, die in deze kalender zijn bevestigd, in geval van adresverandering worden ingevuld en naar Ottawa gestuurd.

Het succes van dit belangrijke onderzoek hangt geheel af van de hulp en cooperatie van de immigranten. De cooperatie bestaat uit het juiste invullen van een vragenlijst en het snelle insturen daarvan. Op deze lijst wordt de immigrant gelegenheid gegeven zijn meningen en ervaringen kenbaar te maken.

In zijn welkomstbrief aan deze geselecteerde groep wordt hen door de heer MacEachen uitdrukkelijk verzekerd, dat alle verstrekte inlichtingen strikt persoonlijk zullen blijven en alleen voor statistische doeleinden gebruikt. Dat wil zeggen dat bij de bestudering niet met personen maar met groepen zal worden gewerkt en namen en adressen nooit zullen worden genoemd. Hebben de immigranten hulp nodig bij het invullen van deze vragenlijsten, dan kunnen zij zich daartoe altijd tot de plaatselijke kantoren van Canada Manpower of Immigratiebureaux wenden.

De grote hoeveelheid inlichtingen, die men op deze manier hoopt te ontvangen, zullen vanzelfsprekend alle immigranten ten goede komen. De ervaringen en meningen van de nieuwe immigranten zullen worden gebruikt om nieuwe wegen te vinden om immigranten te helpen en oude, reeds bestaande, te verbeteren. Door aan dit onderzoek mee te werken, zal de immigrant zichzelf en anderen kunnen helpen bij de opbouw van een nieuw bestaan in Canada.

— Department of Manpower and Immigration.

Don't expect applause; deserve it!

— Selected.

Nothing stands between God and the sinner except the will of the sinner.

— Selected.

GLASS SCULPTOR Edward Robbins at work in Stratford, Ont., creating figurines for festival goers who visit the Jani Exhibition. Glass sculpture is not to be confused with glass blowing. The brilliant English artist creates his work with intense heat, designing as he goes along the delicate lines of each small figure. He was a young contempory of Henry Moore's in England.

Take root and grow

by Wilma Binnema

It's pretty hard to take root, for only two months, and then only in rocky, dry soil when you're used to the lakes and greens of Ontario. Nevertheless, I took root in those rocks and grew a little. These red rocks are the ones found all around Rehoboth Mission, in New Mexico.

First you may resent the red dust that infiltrates your living quarters, in my case the Nurses' Lodge, but soon, oh so soon, you learn to love the rising red crags. First these rocks may look bare to you, but on a closer look, you see sweet smelling Juniper trees, growing from them.

I really like the Juniper trees. They remind me of the "sweet smelling sacrifice to God." (Eph. 5) A goal for many of the devoted workers at Rehoboth. Also the trials of wind and weather are very evident by their appearance. They often grow in what we don't consider as the choisiest spot, exposed to much wind and rooted in dry, rocky soil. They are bent and crooked but the trials and their ability to cope with them (for they have taken root in the rock) have left a mark that makes them more beautiful.

My decision to spend some months of my summer vacation, as a nurses' aid at Rehoboth Hospital, was rewarded with the gaining of knowledge about mission work, the Navajo Indians and in particular Rehoboth Mission and Hospital. Let me share just a little of that with you.

Rehoboth Mission, with elementary and high schools, and dormitories — for those Navajo children who come from far on the reservation — the mission house, and the hospital, serves mainly the Navajo tribe. The Navajo people, many of whom still live in the six-sided houses, the hogans, are usually a superstitious, religious-minded people. They are originally a nomadic, sheepherding tribe and the hogans are still located wide apart from each other.

Many Christian Reformed Missions, a few Navajo pastors, are found spread over the reservation. Rehoboth which has the schools, hospital and maintenance headquarters as well as the church and mission, is seven miles from Gallup, the "Indian Capitol of the World."

The Navajos frequently call Rehoboth by a name translated as "End of the Red Rocks". Rehoboth is situated at the end of the red rocks, where the greyer rocks begin. Climbing mountains and getting stuck by cacti, is now nothing new to us.

The hospital, well esteemed by community and Navajos alike, is often a busy place and is now bursting at the seams. A new hospital has been planned and building should begin very soon. This work of mercy, often combined with evangelism, is a rewarding work for nurses, doctors and office **workers.**

Especially during the summer, many young, or retired **persons** volunteer their talents, time and services for Rehoboth. A much needed retired plumber, carpenter, a nurse, an evangelist, all are needed in their own capacity and are appreciated.

That's a little of Rehoboth. The mission work that is done there, as it is done in other places, is sometimes rewarding, often discouraging, but *always* demands devoted and truly called persons. I met many of those too. They have been a spiritual guide, and a living testimony to me and doubtless to many others.

Rehoboth Mission and Hospital as a human effort, and from a human point of view, has many failures. But as a divine sanctioned effort, we can only say, "Praise God." Many of those who have worked there, and prayed with fellow workers and patients, have grown a little while taking root.

From the Mailbox

•

More Freedom

Dear Editor,

I cannot resist making you a compliment on placing the article "Patricia Young says. . ." on the same page as the letters in the mailbox.

Being just annoyed with the straightjacket that seems to be forced upon every member of the Christian Reformed Church, Patricia Young took the words out of my mouth.

It was the Pharisees who taught line upon line, and we are getting more lines every day in every sphere of life. I thought our Fathers fought for freedom of conscience to serve God after our own convictions. The yoke that is laid upon us makes not much difference anymore, if everything is laid out for you. It is time the lay members wake up and do some deciding for themselves. We are finding fault with T.V. in that it creates mass production, but are our leaders free from "herding us into the compound of intellectual conformity?"

Mrs. Harriet Schuld,
2719 - 8 Ave. N.,
Lethbridge, Alta.

— *the bookclub with VISION* — TOMORROW'S BOOK CLUB — *the bookclub with a FUTURE* —

HIGSCHOOL STUDENTS — 20% Discount — on ALL Textbooks — 20% Discount — UNIVERSITY STUDENTS

— NEW PUBLICATIONS —

A DE GRAAF — GET THE WORD .30

J. H. OLTHUIS — AMBIGUITY IS THE KEY .25 (Remarks on H. M. Kuitert's view of the Scriptures)

R. FORBES HUMANISM AND HUMAN RIGHTS .25 (A Christian view)

SEERVELD — THE GREATEST SONG (in Critique of Solomon) 5.00

SEERVELD — TAKE HOLD OF GOD AND PULL 2.50 UNDERSTANDING THE SCRIPTURES 1.65

Ask us for a RECORD GUIDE listing thousands of records by title and composer. $1.00 (includes cost of mailing)

Tomorrow's Book Club, P.O. Box 10, Station L, Toronto 10, Ontario

— NEW PUBLICATIONS —

20 - 25% Discount on Stereo and Mono Records

— NEW PUBLICATIONS —

— NEW PUBLICATIONS —

20 - 25% Discount on Stereo and Mono Records

Do we really care about Canada's tomorrow?

by Gerald Vandezande

Monday is Labour Day. While many regard Labour Day as merely another holiday, it should be a day on which Canadians give more than superficial attention to the meaning and dignity of human labour.

It is regrettable that thousands care little about the work they do — as long as they make money! Too many see their jobs as nothing more than a "bloody boring way of making a living." The time spent "slaving" for the boss is thought to be — and in many cases is indeed — a monotonous ritual one must somehow go through in order to get a pay cheque. To many, money is **the** incentive.

These people are to be pitied. They worship at the shrine of the "mighty" dollar. They are constantly in a mad, mad rush trying to make that extra buck. Work, so they argue, is a necessary evil, a bread-winning pastime, a prelude to leisure time. Like wheat and oil, work is considered to be an economic commodity for sale on the labour market. God-given skills and talents are sold to the highest bidder at a life-time auction.

These men do not live to work — they work to live. However, they do not really live; they merely exist. Cold cash — that's the idol they love and live for. A ruthless commercialism, propagated by the news media grips them tightly and chokes the breath of real life. They are hopeless slaves of the dead mammon instead of happy servants of the living Lord. Their capitalist employers as well as their collectivist labour bosses only make things worse. While supposedly at war with one another, both think primarily in terms of crass materialism — in terms of either production and profit or bread and butter. Both ignore the Giver-and-Bread of life.

Human life-and-labour should be viewed differently. Daily labour should not be reduced to dollars and cents — to earning a livelihood. It should be seen in the context of man's total cultural mission; namely, to develop and preserve the whole of creation in harmony with the sweeping claims of Jesus Christ, of Whom, through Whom, and unto Whom are **all** things. Work is an integral part of the great task assigned to man, by his Creator, **at the dawn of** history. Although work lost its meaning at the time of man's great rebellion, its purposefulness was restored through the redeeming work of Christ. Thus, work is part and parcel of our world-wide privilege to serve God and our neighbour. Thus, the worker must be respected as a man who is called to concentrate on his God-given task to be a free and responsible steward in our Father's world.

Our society, however, has lost sight of the beauty and purpose of life, labour and liberty. We live in a world that seems to be chronically ill. Recklessly ignoring the abiding Word of the Almighty, modern man wants the last word. What is truth? Never mind; the majority decides — absolutely! This dictatorial notion is often flippantly but successfully argued despite the fundamental rights and freedoms guaranteed — without discrimination — to all citizens by **The Canadian Bill of Rights**, and despite the late Governor-General Vanier's eloquent plea: "In the development of our national life, let us not always argue about who is right, but simply what is right; what course is fair and just . . . ."

Our twentieth-century society has succumbed to the stifling dictates of secularism. This formidable enemy is threatening to engulf and drown the christian voice. Modern man has severed himself from the Anchor of Truth and proudly relies on human reason and resource. He is in deadly peril!

To make matters even worse, countless Christ-believers are strangely silent. They believe Christianity to be a Sunday religion with no relevant message for the other six (Lord's) days. In cosy company with disbelievers, scores are evidently more interested in "making a living and buying security" than in protecting life and preserving liberty.

There are others to whom the future appears dismal and the struggle desperate. They are adrift and in danger of being strangled by the twisted patterns of a world gone berserk. These people — some lonely, others exhausted — have despondently called it quits.

Unless a radical renewal takes place on every frontier, mankind will soon be shackled by the lie. Unless mankind returns to the liberating law and love of Christ — the Hope of a world whose heart and bloodstream are infected by the damning disease of revolution — modern man is doomed to despair and death. We are obliged to do something fundamental about this lack of vision. It is sinful to sit back and adopt the arm chair critic's attitude — to be negative and lazy. Christians should be positive and busy!

The christian community has a challenging chore on its hands. Much can be done. Much must be done in a labour world rife with lawlessness and materialism! Christians will fail the Canadian worker and our nation unless, as **one man**, we rise to the desperate need of the (23rd) hour and join in the exhilarating search for imaginative solutions. We must articulate the genuine remedy and apply it rather than swallowing the impotent medicine presently prescribed by the demagogues who coax many into believing that man can, independently, cure all ills and solve all problems. We must expose their schemes — to build a brave, new world and a great and just society — for exactly what they are: hopeless pretension!

While nothing may pain some Christ-believers more than having to think; we, in unity with all who love our Father's world, shall have to engage in reflection research and study, followed by dynamic action. It simply will not do for Christians to propose the easy answers and half-baked solutions so readily available and in such popular but disturbing demand.

We live in an affluent society. Our affluence, however, is characterized by conformity and cowardice, not by conviction and courage. Christians are called to follow the path of liberty instead of license, of love instead of hate, of compassion instead of callousness. If we adopt the prevalent "I-don't-care" attitude, we would be derelict in our christian duty.

Employees and employers, in fact all men, are commanded to follow the great Shepherd Who cares deeply for the world — Who cared so much that He gave His life, that we may have it more abundantly, both on and off the job.

Especially the churches and movements which have adopted the christian name are obliged to adopt also their Master's nature: they should be "moved with compassion" for the wandering and lonely crowds, including the misdirected workers and their greedy bosses. Christians are called to be prophetic, not popular. The Truth must get out — in word-and-deed — at all costs! To do less would spell disaster for Canada's future. We would be cowards and unworthy of the christian name.

On the other hand, the future will be chock-full of promise and progress, as long as we draw our power and vision from the world's Fountain of faith and freedom — the Fountain Who never runs dry.

Remembering tomorrow is being decided today, let us rise to the urgent challenge!

Or don't we care about Canada's tomorrow?

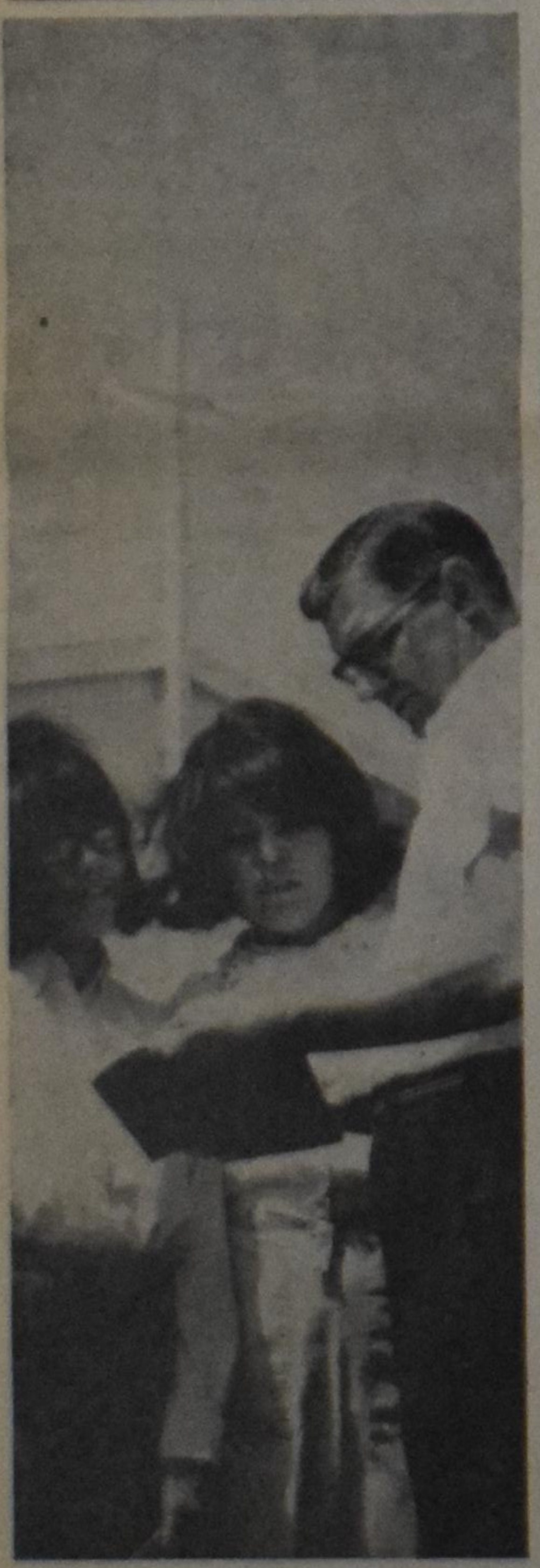

Stan Siebersma, Class of '60. Chaplain, counsellor, and special friend to 2400 Navajo teenagers at the Fort Wingate Reservation High School. Stan's chapel is the only Protestant voice in this community. And when over 800 students indicate their acceptance of the Gospel as your church presents it... well... that's the kind of thrill you get when you're in action...for Christ's sake

for Christ's sake!

RBI

The action starts here
Write for details.
REFORMED BIBLE INSTITUTE
1869 Robinson Road S.E.
Grand Rapids, Michigan 49506

OTTAWA REPORT:

MORE CUTS IN SPENDING

By NORMAN CAMPBELL

(Canadian Scene) — Parliament adjourned for the summer with a warning from Prime Minister Trudeau of expenditure cuts to come. The urgency of such cuts in expenditures was made apparent when the Hon. Edgar Benson, Minister of Finance, revealed the government was offering 8 perc ent on short-term bonds.

Mr. Trudeau has forecast "difficult decisions" to be made by the ministry during the three-month adjournment. He said the ministry was dealing with expenditure cuts but the opposition had given it no guidance on whether civil servants should be laid off or whether there should be a cutback on public works. Mr. Trudeau did not mention the social welfare program but speculation in Ottawa attaches to ways of cutting federal expenditures on health and welfare programs.

This much is known: ministers are discussing the feasibility of returning to the provinces responsibility for family allowances and for old age security payments. Such a return would have to be accompanied by reduced taxes on the federal level.

The recent federal-provincial fiscal conference which opened the way for the levying of indirect taxes by the provinces could well have been a prelude to the federal vacating of the health and welfare fields. The conference sessions were not public and one reason for the secrecy is that the federal government may have given indications to the provinces of its intentions.

Mr. Trudeau said the government was fighting inflation by achieving the first budgetary surplus in 12 or 13 years. "In order to continue the surplus we have to do some more cutting," he said.

This knowledge of cuts which will have to be made to continue surplus financing undoubtedly played a part in the government decision to press the "allocation of time" rule to passage even though the Commons was kept in session more than a fortnight beyound the time which had been set for adjournment.

When Parliament adjourned, Hon. Donald MacDonald, the government house leader, said in an interview that he thought that closure on the rule might not have been necessary except for the New Democratic party which would not yield an inch. There is no doubt that the New Democrats suspect that the new form of closure, euphemistically called "allocation of time", will be used for measures to reduce federal involvement in welfare programs.

Look for the second session of the 28the Parliament to be a lively one.

WHAT WILL IT BE?

This summer I attended a course in Guidance for elementary and secondary school teachers, offered by the Ontario Department of Education.

In this article, I wish to show you how the spirit of humanism can pollute the minds of our children in the public school, particularly at the elementary level.

As parents of school-going children, you are aware of many things taught at the school. But there is one aspect of our educational system which is vague in the midst of many, and that is Guidance. In the high school, the guidance department is responsible for helping students select suitable courses, giving I.Q. tests, aptitude and achievement tests, helping students with personal problems both within and without the school system. In the elementary school, guidance as a special department, is a relatively new development. Nevertheless, this service will soon be handled by specially trained staff. Remember, the Guidance department is concerned with your child's educational, emotional and vocational welfare. Are you aware of who this person is in your school? If not, why not? Surely you are concerned about who gives guidance and direction for living to your child!

While on summer course, we were shown film strips which are commonly used in the elementary schools to help the teacher in guidance work with the students. The topic of one film was "*How Some Creatures Work*". This filmstrip showed how birds, insects and animals are always building nests, helping flowers make seed, and so on. Then we come to man! Man is the only creature who has real hands — hands which he can use to make things which no other creature is capable of doing. Even the monkey, who has hands much like those of man, cannot do these things. For example, he cannot drive a nail into a board by using both hands. He cannot peel a banana with both hands — he has to use his teeth for that. What then, is the difference between a monkey and a man? Well, a monkey's hands are not suited for work the way man's hands are. Also, a monkey has a much smaller brain that that of man. An elephant's brain is even smaller than a monkey's brain!! So much for the film.

No doubt, you can already see my point. It is true that the monkey has a smaller brain than a human being. It is equally true that a money and an elephant do not have the same ability of those of a human being. But is that all? Are those two points the only factors which make us different from animals?

As adults or older students, we are able to start to think for ourselves. But what about the youngsters in the primary grades who see these films? Will they know that something is missing? You may say, we have the Sunday school, the story Bible at home — perhaps even a Christian teacher in the school. What of it?

To the young child, the bible stories belong at home for bedtime, the Sunday school for Sundays and the teacher teaches him at school. As far as the child can see, none of these have anything to do with each other, or with the picture he saw on the screen. He has just learned that a monkey has a smaller brain than a person, and therefore the man can do better work than the monkey.

It is a proven fact that a child will remember better those things he sees than those things he hears, no matter who may be the one to tell him those things in words only.

Soon the school doors will swing open again for another year. What will it be for your child: man who was created after God's image, or man who is just a little smarter than a monkey?

A Teacher.

SUPPORT
YOUR CHURCH IN ACTION!
Christian Reformed World Relief Committee
8850 Kalamazoo Ave. S.E
Grand Rapids, U.S.A.
Mich. 49508

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Zoo enclosure
5. Like a wing
9. Goat antelope of Asia
10. Nostrils
12. Shades of colors
13. Hollywood boulevard
14. Side in cricket
15. Exclamation of pity
16. Cooer
17. Bivalve mollusk
21. Recently introduced
22. Part of a fork
23. Gee whiz!
25. Jalousie parts
27. Indian fig tree
31. Refurbish a lawn
33. Margin of victory, sometimes
34. Biblical lion
37. Gift or bounty
39. Isolated
41. Music note
42. Quemoy, for one: abbr.
43. Thingumajig
45. Goad
47. "Tempest" character
48. Without help
49. Red chalcedony
50. Confers knighthood upon

DOWN
1. Advisory group
2. Continue to be
3. Mustard or laughing
4. City train
5. Akkadian god
6. Mother country
7. Pyromaniac's kick
8. Female ruff
9. Anonymous writers
11. Be in a dither
13. Come in third
15. Aluminum symbol
18. Literary collection
19. Word of agreement
20. Bottled beverage
24. Wound slightly
26. Peruvian coin
28. American poet
29. Allots
30. Tenant
32. Crazy
34. Sea lettuce

Saturday's Answer

35. Sounds from 1 Across
36. Variety of ink
38. Sun god
40. Elbe tributary
44. Old times
45. Eskimo knife
46. Steal
48. Newspaper item

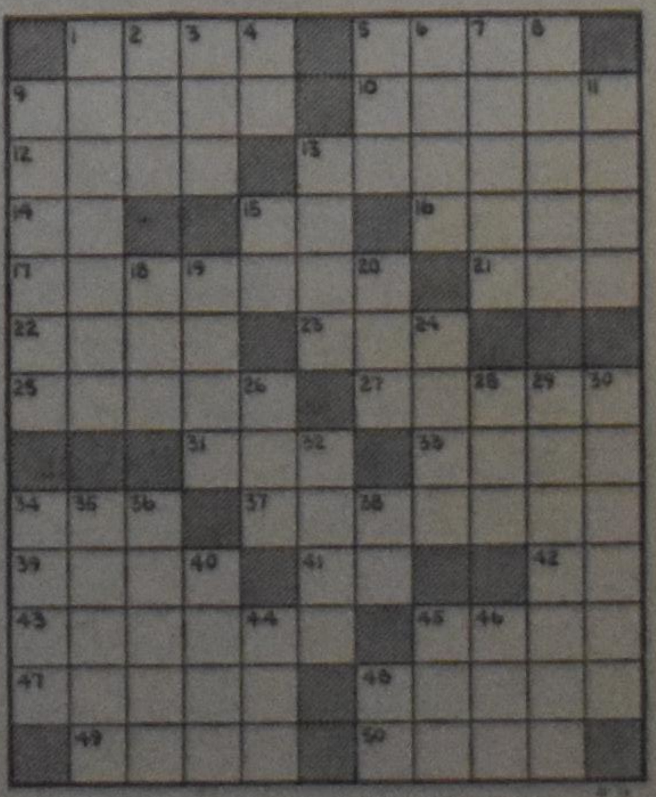

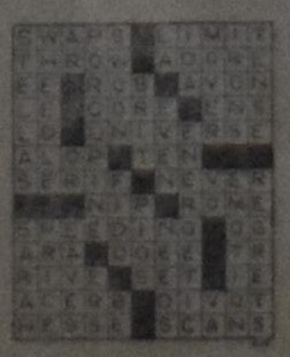

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

Service for Life

HOLLAND LIFE INSURANCE SOCIETY LTD.

Symbol of Security

. . . since 1807

HOLLAND LIFE BUILDING 1130 BAY STREET TORONTO 5, ONTARIO

BOLTON 1969: . . . a Confrontation in Church Building

Except the Lord build the house they labour in vain that build it: except the Lord keep the city the watchman waketh BUT in vain.
Psalm 127:1.

These words of the psalmist express one of the basic underlying themes of the 1969 A.A.C.S. Bolton Conference.

On August 1, more than 250 Christian students and parents began a weekend of, what proved to be, true Christian fellowship and instruction in the beautiful Albion Hills, about ten miles north of Toronto.

From left to right: A smiling Dr. De Graaff lectures to a captive audience. Rev. Morris Greydanus, conference chairman, introduces "The Greatest Song" to an audience of several hundred people. Dr. Seerveld, author of the play "The Greatest Song", and Dr. Zylstra, lecturer, engage in lively discussion over meal.

The Grounds and Services

It was the third consecutive year that the conference was held at the Cedar Glen facilities, owned and operated by the United Church of Canada. Except for a few hardships for those who stayed in tents supplied by the hosts, the services were excellent. Swimming, horseback riding and other sports were available to the conferees so that they could relax and exercise their weary bodies after each session of concentrated listening to, and discussing of what the speakers had to say. These two ingredients, i.e. mental concentration and physical exercise, created hearty appetites which were pleasantly satisfied by the excellent prepared foods served by the kitchen staff. It was, therefore, no surprise that these people received a long and hearty ovation at the end of the four day conference for their services.

The Conference in General

At the time of the conference I had no idea that I would be sharing my impressions and experiences with the readers of *Calvinist-Contact*. For this reason my report is a bit sketchy in places and lacks a measure of vividness. However, there are some happenings which are still clearly in my mind.

On Friday night, after having first emersed ourselves in the knowledge flowing from the lips of Dr. B. Zylstra as he delivered his first lecture on "Creation, History and the State," everyone was invited to a wiener roast, with plenty of food and fellowship.

Even before we had finished indulging ourselves and quenching our thirst, the first vibrations of a guitar string were audible. Bert Selles, the ever-present Christian folk singer began to conduct the first of many sing-songs during that memorable August weekend. He taught the participants new songs which were in the style of the sixties, but which also, by contrast to their secular counterparts, praised God and spoke of the renewing life through Jesus Christ. Bert is a young musician with strong feelings and Christian dedication. This came out most strongly when he introduced us to a folk song he had composed after he had been personally confronted with the realities of life at the outbreak of the 1967 Arab-Israeli War. With young people like Bert, I am sure that wholesome Christian music for our youth will again be on the upswing.

On Saturday evening, the Chicago-based Institute for Christian Art presented slides and a critique of each of these to a captive audience. Willem Hart and Mary Steenland explained the purpose of this new venture and its program for the coming year. This institute also provided the conference with a display of paintings produced by some of its participants.

On Sunday morning we worshiped at the church of our choice, but in the afternoon we had a memorable service on location under the auspices of the First Christian Reformed Church of Toronto. Rev. Morris Greidanus preached the sermon in a service in which the entire audience responded. In the evening Dr. Calvin Seerveld and a group of Trinity Christian College students presented "The Greatest Song: In Critique of Solomon" in the King City Secondary School. This event drew a tremendous crowd from the surrounding area. Unhappily, due to the rather poor acoustics and size of the crowd some people could not hear the inspiring presentation of this book of the Bible.

Another item that deserves mention is the conference newspaper which appeared twice during the weekend. It carried the name *Notlob* (Bolton spelled backwards) and provided us with many humourously excerpted quotations from the speaker's lectures. The editors Hugh Cook, Nick Buma and Ben Vandezande once again showed us in an ironic way how a quotation out of context can change the meaning of a speaker's words. The paper also made good-natured fun of the camp leaders and the I.C.S. (Institute for Christian Studies) staff members. The editors showed a high degree of ingenuity in the pages of *Notlob*.

Mention should also be made of the supurb way in which the conference was chaired by Rev. Morris Greidanus, the campus minister for Hamilton and Toronto of the Christian Reformed Church. He was witty and showed great understanding for today's students. Those responsible for the organization of the weekend did an excellent job in selecting Rev. Greidanus for chairman.

On Growing Up

The first set of Lectures I will deal with are those by Dr. A. De Graaff with the "Death of an Adolescent." The overall theme of the two lectures by De Graaff was the decadent life-pattern for every child born in our North American culture, and the possibilities of changing this apostate pattern to a God-directed one. De Graaff's first lecture dealt with the socially conditioned development of the child from birth to adolescence.

At first the baby sees everything in his surroundings as an extension of himself. In this stage, the child does not have the concept that others are distinct from himself. Neither does he have an awareness of the inner self. This first phase of experiental learning is a natural consequence of both the attention paid to him by his parents (e.g. mother washes him, powders him, gives him clean diapers, talks to him, etc.), and the result of the newness of every discovery he makes of himself and his immediate surroundings. Everything seems to be concentrated on his "outer wellbeing." The speaker did not wish to imply that there was anything drastically wrong at this stage of nurturing the child. He only presented this picture to lead up to the condition of the child as it becomes an adolescent — to show what forces shape the child's life.

The second stage is one of awareness of others. The child begins to learn that everything is not just centered around him. If the child does something of which mother does not approve, he is told no-no, or "punished" in some way. The child does not yet have "self-identity," but is only going through the first step of becoming an individual. In this stage, according to Dr. De Graaff, the first really detrimental, social sanctions are applied. One example which he cited should suffice for our present purposes.

If a child at the age of about three to five has a little sister, his natural curiosity is to explore himself and his little sister and to discover that they are different. Whether this be in play or while they are taking a bath together, this action on the part of the child has no "dirty" motive. Our society, however, does not allow such "erotic play" (as our Freudians call it). Society has strict taboos on such acts and seeks to suppress such "sexually sinful" drives in the young child. One natural path of a child's development is thus not only blocked, but also made to be "sinful and dirty". The corrupt, adult mind ascribes feelings to the child of which that child cannot be aware.

At this point, I think, the reader can fill in for himself what various other social sanctions are applied in the development of the child. Via this road, then, the child comes to the stage of adolescence. And what happens as he arrives there?

The child in this developmental process has entered school at the age of five or six. There, the major emphasis has been on adjustment and conformity. Individual exploration in learning is seldom allowed. The child is forced into a mold so that he can later be taken up into society as a full and well-adjusted member; into a society which is largely technologically and materialistically oriented. In his adolescent stage the child is, as Dr. De Graaff called it, "in the waiting room." His natural growth to maturity has been destroyed so that he will become a "good citizen."

"What is the way out of this situation?" Dr. De Graaff asked in his second lecture. His answer was that there is only one way, and that is to let our nurturing of the child, both at home and in school, be directed by the Word of God. More specifically this means that our first aim in bringing up the child should be to let it come to full "self-actualization" or maturity along the natural road provided by the pattern of God's creation. That means that we should not constantly confront the child with the fact that he must prepare himself and be prepared for a "good job" in this technological-industrial system, but to let the child develop according to his own interests and abilities.

Dr. De Graaff did not suggest that sex is the only "hang-up" of our society, but he did feel that it was one of the main elements by which society perverts God's creation. North American culture is largely sex-oriented not in spite of its many sexual taboos, but because of it. The speaker backed up his claim by showing many examples of advertising and magazine articles which played on the "sex theme." The boy must be the "he-man" who can "make" the girls, and the girl is degraded to "the babe" who can be used by the boy to prove his "maleness." This is the message with which our youth are daily confronted from the printed page, the movie, and television. Thus the young are presented with a totally false picture of what it means to be man and woman, and what it means to love. Love is reduced to a sexual-biological instinct which can be satisfied without getting involved with the other person. The Biblical message of sex, on the other hand, is something entirely different. Sex, in God's creation, is the foundation of love which can only be meaningful through a total giving of each other, and this total giving between man and woman is only possible where the partners are "self-actualized" (mature).

Thus the message which Dr. De Graaff presented becomes clear. He is actually saying that we can not expect to have healthy marriage, family, and societal relationships unless we let the child and adolescent develop, along the natural paths provided by God's creation pattern into mature integrated people. Only when the adolescent achieves such a "self-identity" will he be able to give himself to his marriage partner and others in a healthy way.

I will come back to the challenge with which Dr. De Graaff presented us when I deal with that point in both sets of lectures. The fundamental message of both De Graaff and Zylstra is one of confronting Christians with the Biblical commandment to build the Kingdom of God.

The State of History

"God, Man and the State" was the title of Dr. Zylstra's series of three lectures. In the first lecture he outlined the relation of God, man and state to each other. He went back into history to show how the state has developed through the original family structure, and the tribal structure, and in the last few centuries into an actual state structure. The process of moving from a tribal structure into a state structure is still going on today. As an example of this, Zylstra pointed to Biafra and Nigeria. The problem there is tribal in nature. The mentality of these people is not yet ready for the state structure. Thus he concluded that the state is the result of an evolving process from a primitive to a more complex society.

In his second lecture, Zylstra was mainly concerned with analyzing the structure of the state. The speaker was of the opinion that before the Christian's place in the state can be seen clearly, we must first see what history is and then how that interpretation of history effects the state's actions. The speaker explained how "history is the human implementation of norms given in God's creation order."

The state, according to Zylstra, has both an internal and external dimension. On the basis of that often misunderstood "modal scale" of reformational philosophy, he explained these two dimensions, emphasizing the fact that it is the juridical moment of creation which colors the entire state structure internally, and that it is the states primary external function to do justice.

The next question posed by Zylstra was whether or not the state had fulfilled its normative and juridical mandate. The answer to this question was not difficult to find. It appears that the state often does not concern itself with justice. In times past it has tried to be the moralistic teacher. At other times the state has taken upon itself the dictatorial or totalitarian authority to give some groups privileges over others. Thus Dr. Zylstra concludes that the body politic has not been developed according to the norm given in God's creation order. The neglect of God's norms gives states their internal and external problems.

There are many movements both past and present which have recognized that there is something amiss in today's states. There have also been and are still many prophets of change. Zylstra cited two of these prophets, i.e. Karl Marx and Herbert Marcuse. Marx's ideas are still very much alive as can be seen in Russia, China, and their satellites.

Herbert Marcuse, the present-day prophet of change, is the spiritual leader of the radical campus movements in North America today. Although he and his followers have clearly seen many of today's ills, their ideology too, eventually leads to the unequal dispension of justice. Marcuse is ultimately a prophet of another totalitarian system. The only viable alternative to our present-day ills is to return to God's normative creation order. The radical humanists have rejected the answers which are in God's Word. Therefore, the call is to the Christian community to show the world the rich treasure it has received through Jesus their Lord.

The Challenge

We can see that the conclusion of both lecturers is that we must return to the Word of God to direct us in the building of His Kingdom. Many Christians have seen the problems of our age just as well as their humanistic counterparts, but these Christians have not acted. Both as parents and as members of the state, these people have withdrawn themselves because they believe that the events of history are inevitable. They have withdrawn to their religious or church tradition and leave the "world" to the wicked. Others have seen their responsibility, but have become activists and have introduced all kinds of "isms" as containing the answers. Whether the Christian's security systems have been establishmentarianism, traditionalism, individualism, Calvinism, Kuyperianism, or whatever isms there may be, all of them must be rejected as giving any permanent security. The only value an ism can have is that of an instrument or a blueprint to describe a certain pattern of behavior. Security can only be obtained in faith, and that requires the most fundamental and at the same time the most complex normative change, since faith is a mystery for the human intellect. Therefore, said the speakers, the confrontation which must be placed before all Kingdom workers (and that includes all Christians) is the same as that posed to Nicodemus. In John 3:3, Jesus said to him, "Verily, verily, I say unto you, Except a man be born again, he cannot see the kingdom of God." Only in the way of faith and rebirth can the Lord use us to build His Kingdom.

It was also clearly pointed out that the young and especially the student has a responsibility toward the institutional church. It was recognized that the institutional church often is inclined more to traditionalism than to proclaiming the Word to all mankind and all spheres of life. But in spite of its traditionalism the young may not turn their back to the church. God Himself has instituted the church to apply the keys of the Kingdom of heaven, i.e. the keys of preaching the Word, administering the sacraments, and administering church discipline. If there is something amiss in the church today, then we must pray out of a reborn heart for the wisdom and power of the Holy Spirit both for ourselves and for all the church's members so that we will be able to point out and discuss what we think is amiss in true brotherly love. Such love must lead to utter honesty in discussing together the problems we face in a broken and halting church. Only in this way will the churches as a social institution become ripe for normative change. It was a touching moment for us when Dr. Zylstra, out of a deep love for the church, asked us to sing: "The Church's One Foundation Is Jesus Christ, her Lord . . ."

Dick L. Kranendonk.

"I couldn't have ordered a better conference for myself — a high school social studies teacher. Both series of lectures opened up such tremendously exciting possibilities for genuine christian teaching that I can hardly wait to get back into the classroom. This conference has helped me see more clearly how I can "Hallelujah Jehovah in my daily living"."

Janice Van Houten ,
Christian School teacher,
New Jersey.

"Unionville was often an exercise in reformational philosophy: Bolton is an exercise in living, a place where Christians together can experience a vibrant, dynamic faith . . . AT WORK! Bolton '69 was such a gift. From the opening remarks to the closing communal prayer, Bolton '69 cleaned a dirty windshield, and gave us new vision, new perspective and a fresh awareness."

Nick Buma,
Medical Student,
University of Western Ontario, London.

"I was delighted with this year's conference, my fourth experience. It was important to me because it offered Christian fellowship with teachers and students who are trying to live and think self-consciously from their committment to Christ. As one who has not found Dooyeweerd's system of philosophy very helpful for his work but who is nevertheless concerned to be obedient to God's Word in his scholarship I was impressed at this conference by the openness expressed concerning other possibilities of Christian reflective thought than Dooyeweerd's philosophy. At least if his philosophy is a "tool" or "model", we can discuss the relative merits of other "models". But despite possible disagreements, and criticisms on the outworking of Christias thought, I look forward to future contact with the A.A.C.S. because as members of the body of Christ engaged in scholarship we need each other. 'The Greatest Song' was for me a sharp two-edged sword!

Thank you for organizing a splendid, stimulating conference."

Bruce Miller,
Lecturer,
Department of Theology,
Saint Mary's University,
Halifax, N.S.

"The 1969 three day Bolton conference turned out to be a heart-warming experience. One in which one's heart was pricked to new obedience and service in whatever field the Lord has given him or her talents for.

We were driven by the Spirit to unite our hearts in commitment to the work of the Lord.

For teachers especially such conferences came at the right time; only weeks before the beginning of school. It sets us straight and again points us in the right direction. Therefore, such conferences are becoming a must not only for students but also for teachers.

May the Institute staff be richly blessed in all their efforts of instructing, directing and guiding christianly."

H. Schaly,
Principal,
Drayton Christian School

Prime Minister explains Languages Act

Editor's Note: In a speech at the International Press Institute, Prime Minister Trudeau said failure of the press to communicate was among the reasons that many Canadians did not understand the principle of the Official Languages Act, than before Parliament. The Canadian Press invited the Prime Minister to write an article explaining the measure in terms he thought people would understand. Highlights of his article (not available until after final parliamentary approval of the act last month) appear here.

•

(Canadian Scene) — "Why are they forcing French down our throats?" That question has been asked by English-speaking Canadians who are concerned about the Government's bilingualism policy and about the Official Languages Act which was recently enacted by Parliament. The question is based on a widely-shared misunderstanding of what our policy on bilingualism means. If fact, everyone in Canada will not be required to speak French, anymore than everyone will be required to speak English.

You can grow up in parts of Quebec and never use English a day in your life. You can live in many parts of the country and never hear a single word of French. Most of the people who deal with the Government of Canada speak only one language. It is because everyone in the country is not expected to speak both languages, and never will be, that the Federal Government must be able to speak to Canadians in either French or English wherever there are enough French speakers or English speakers to justify it.

Nothing is more important to a person than to understand and to be understood. The most common and the most effective tool we can use for this purpose is our language. One of this country's greatest strengths is the spirit of mutual understanding and tolerance that motivates Canadians. I feel certain that the majority of our people accept and respect the differences that exist among Canadians — differences not only of language but of religion, color and origin.

Nevertheless, some misconceptions have arisen. For example, some people claim that the Official Languages Act will result in discrimination against those whose mother tongue is neither English nor French. This is one of the most widespread and unjustified misconceptions. The act itself states that the rights and privileges of any language other than English and French, whether acquired by law or custom, will in no way be diminished as a result of the act. For instance, the right of people who do not understand English or French to be heard in court through an official interpreter still will be maintained.

The recognition of two official languages in no way alters the position of people whose ethnic origin is neither British nor French. Indeed the act has nothing to do with ethnic origins or cultural origins. It is enrichment for all of us that many of our citizens and their ancestors have come from Germany and Italy, Poland and the Ukraine, China and Japan, the Philippines and the West Indies, and so many other corners of the globe. We encourage Canadians of every background to preserve the values and traditions of the homelands in so many ways, including grants for cultural events and organizations.

A second misconception is that the act will prevent Canadians who speak only one language from working for the Government, the armed forces or the Crown Corporations, or from being promoted to important government jobs. There is no clause in the act which states this or which will have this result. The object of the act is to provide government services in both languages where required by the population. This does not mean that everyone who works for the government must be bilingual. In many areas of the country, including almost all of Western Canada and much of Quebec, government services will be provided only in one language, and people working for the Government in those areas will need only that language. Even in bilingual districts, many of those working for the Federal Government will speak only one language. Our goal in these districts is to have a sufficient number of government employees to serve an English-speaking or French-speaking Canadian in his own language.

In the past few years we have been building up our system for teaching a second language to public servants. Eventually it should be possible for anyone whose job requires a working knowledge of a second language to be taught it as a regular part of his career. In the meantime, we are being careful not to handicap those who are already working for the Government and who have not had an opportunity to learn a second language. The Federal Government must and will continue to recruit its employees, at all levels, from all parts of Canada.

Some of those who oppose the act have claimed that the commissioner of official languages mentioned in the act will be given unlimited powers which will make him a dangerous "super-snooper". In fact, the commissioner will be a kind of ombudsman similar to those which several provinces have appointed to protect the human rights of their citizens. The commissioner's job is to listen to complaints about unfair language practices in Federal Government departments or in Crown corporations and, if he believes they are justified, make recommendations to the departments to change their practices. If the departments ignore these recommendations, he can report the whole matter to Parliament. It is up to Parliament to decide what to do about it.

Some opponents of the act have argued that it violates or changes the constitution — the British North America Act — and is therefore beyond the powers of Parliament. The fact is that the act deals only with the departments and agencies of the Federal Government. It does not deal with matters which, under the Constitution, are within the control of the provinces. It does not alter any of the rights or privileges concerning the English or French languages which are already guaranteed by the Constitution.

For many Canadians, and particularly those who live in a region of the country where few people speak French, Canada has seemed to be an English-speaking country with a number of minority groups speaking other languages. There are places where such groups as Italian Canadians or Ukrainian Canadians or Chinese Canadians outnumber French-speaking Canadians. But if we look at Canada as a whole, we find there are two major language groups in this country: English and French-speaking. No other group forms a majority in any province. No other group has its own public educational systems or radio and television networks. No other group makes up more than a small percentage of our population. According to the most recent census figures, the three largest groups whose mother tongue is neither English nor French, are German, 3.1 per cent of the population, Ukrainian, 2.0 per cent and Italians, 1.9 per cent.

To build and maintain a strong and united country, it is essential that both French- and English-speaking Canadians should be able to feel at home in all parts of this country, and that their rights as members of our major language groups should be respected by the Federal Government. That is the objective of the Official Languages Act and of our policy of bilingualism.

As I travel around the country, I find that the advantages of bilingualism are becoming more widely accepted by Canadians, particularly among the young. However urgent it may be to introduce such a policy, and I believe the very survival of our country depends on it, we should not expect to reap its full benefits overnight. That will require fundamental changes in attitudes and and institutions which may take years or even generations. In this historic process, the Official Languages Act is an important forward step.

A. Hosmar, C.A.
CHARTERED ACCOUNTANT
47 Prince St.
Suite 4
OSHAWA, ONTARIO
Phone 723-1221

PETER DE HAAN & SON
Better
CAR SALES,
REPAIRS and SERVICE
Two Class A Licensed Mechanics at your service.
FINA STATION
1590 MAIN STREET WEST
PHONE JA 9-7944

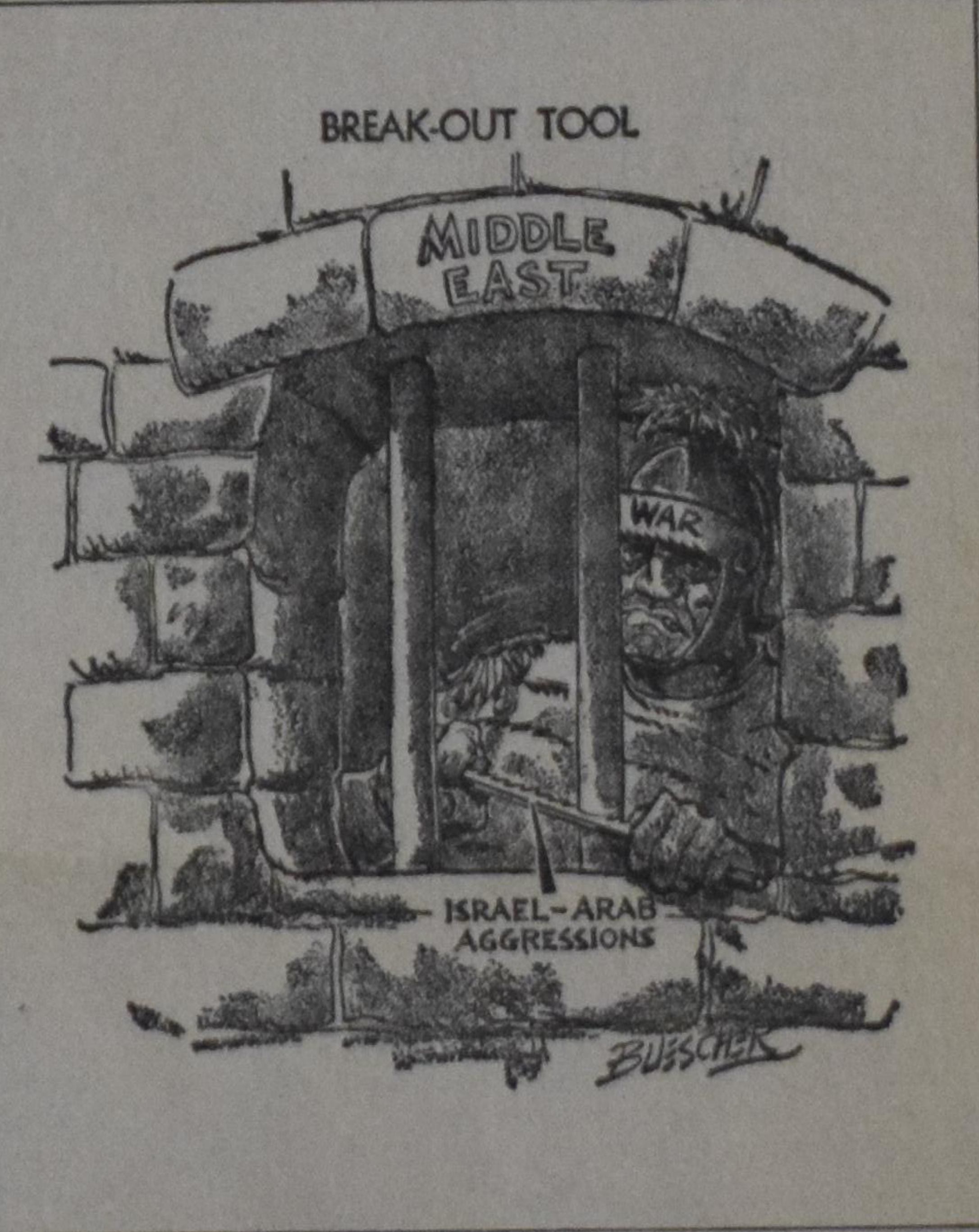

THE WORLD AROUND US

Pakistan

At present, Pakistan is under martial law. General Yahya Khan, commander in chief of the armed forces, took control of the government earlier this year and as yet, no civilian government has been elected. The circumstances under which the armed forces took control, however, are a little unusual. There was no planned coup by a group of unsatisfied officers, no trumped up charge that the country was being taken over by the communists, nor was there a weak civilian government prior to this year.

In fact, the opposite was true. The year 1968 saw massive propaganda operations by the government which were to culminate in a grand finale on Ocotber 27, the day on which President Ayub Khan (no kin to the present military head of government) was to complete ten years in power. During most of last year the Pakistani citizen was incessantly told how much better off he was now as compared to . . . well, to any time in history. And the government promised more goods for the future: on July 1, 1969, the Fourth Five-year Plan was to go into effect, while at the same time there would be an election campaign for the presidentship.

The situation was not as rosy as the government painted it, however. The economy was not healthy, the difficulties between East and West Pakistan were as large as ever and the government, rather than attempting to solve them, exacerbated the situation. These are all underlying factors in the demise of President Ayub Khan, yet, the beginning of the opposition that finally forced him to resign was not centrally directed, nor controlled or instigated by any one group.

It began last year August with a rash of student demonstrations. The demands were mostly venial and local: reduction in bus fare, more seats in professional colleges, lowering entrance marks to get into universities, and the like. In the beginning, the demonstrations were not serious, but then they began to pick up intensity and violence. In September, while the government was still claiming that life for the Pakistani was excellent, sugar, salt, kerosene and other commodities disappeared from the market. The demonstrations now became more violent. The students were often supported by local political groups, and by people angry at the lack of commodities on the market. By November, the students in Dacca (in East Pakistan) went into action, led by Mr. Zulfikar Ali Bhutto, a political leader who hoped to bring down the Khan regime. On December 1, President Ayub Khan announced major concessions to the students.

But by this time it was too late. The country had discovered that the myth of the unassailability of the Ayub regime was indeed a myth. What the President offered was considered to be too little too late. When the government imprisoned Mr. Bhutto, Air-Marshal Asghar Khan simply carried on from where he had left off. By now a number of political parties had sprung up, each demanding a certain number of reforms; each leader hoping to be able to take over when the shaky government went down to defeat in the 1969 elections. On February 1, 1969, President Khan invited all the political leaders for consultations, and later agreed to meet all their demands. This, of course, was impossible, and in March Khan announced that he was retiring and would not run for re-election in July. The political vacuum which now opened was filled by the Commander-in-Chief of the army, who announced that, in order to curb the mounting violence, he would take over, martial law would go into effect and elections would be held when peace was restored and the country was ready to return to a normal way of life.

It may well be, however, a long and tedious road before the country has regained its balance. There are three basic differences within the nation. There are those who desire Pakistan to become the ideal Islamic state and those who are content with a democratic order of a secular kind. The gulf between these two concepts is very wide and very difficult to bridge. Secondly, is the geographic factor. The power structure of the country is based upon West Pakistan and is largely located there. The more populous, poor and neglected part is East Bengal, which continues to feel cheated. The inhabitants of East Pakistan not only want due representation; what interests them mainly is a share in decision making. The third difference is the one common to many countries today — that of the left versus the right. Passions run high over this question. China is very near and active cooperation could bring substantial economic gains. But it also could result in an eventual take-over. President Ayub tried to walk a tight rope between the East and the West and was reasonably successful. But many people either wanted closer relations with the East, or closer ones with the West, depending on their points of view. As of yet, there is no clear indication which way the country will turn.

The left-right division is not too serious as long as there are no outbreaks of lawlessness, and this is not likely to occur while martial law is in effect. The other two differences stem from a basic problem which has been with Pakistan since the origin of the country — the lack of national identity, the basis for its nationhood. The democrats argue that geography is reason enough for an identity, whereas the Muslims say that the reason the country was created was because of religion. Therefore, the argument goes, Pakistan must scrap territorial nationalism and replace it with Islamic nationalism. But this would mean that all Muslims would automatically be Pakistanis, and Pakistan would become the home of all Muslims. This line of reasoning brings difficulties because the influx of Muslim immigrants would swamp the already overpopulated country. The large number of Muslims from India alone would create a very difficult situation.

So far, nationalism is based on territory, but this brings troubles between the western and eastern half of the country — separated by a thousand miles of foreign country. The West, in 1965 had a per capita income 30 per cent higher than the East, while the difference was only 10 per cent in 1950. But over the last 20 years East Pakistan's exports have far exceeded her imports, while it has been the other way around in the West. Much of the foreign exchange earned by the East is being spent on equipment which is used to build up industry in West Pakistan. East Pakistan, with 56 per cent of the population, is all too aware that the vast majority of civil servants and officers in the army come from the West. The majority of the army is stationed in the West, and is also recruited from there. The only ordinance factory is stationed there also. In the 1965 war with India, East Pakistan not only found herself completely cut off from the West, but also virtually defenceless.

The East feels that it is being used by the West; that they are regarded and treated as second-class citizens. For almost two decades now this feeling has been fermenting in the minds of many people and they want a separate status for their country. The West is not willing to give in to this because it would mean the loss of foreign money and a loss of power. And so the question remains and the answer is lacking. Even if the army returns the reins of government to the civilians, it will be a long time before the difficulties are ironed out in Pakistan — if they ever can be.

J. J. Bout.

Let's Play Chess

Editor Mr. C. HESS

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN SEPTEMBER

No. 364
Author: G. Latzel,
Germany 1947
Black: 2 pieces

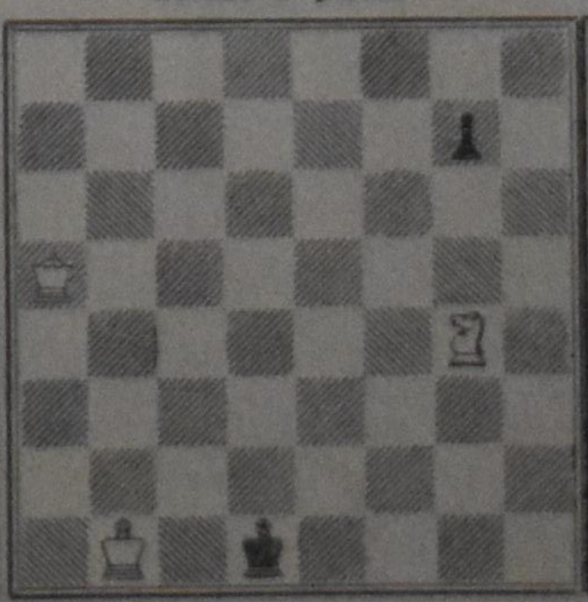

White: 3 pieces

White to play and mate in 3 moves. 3 points

No. 365
Author: W. Speckmann,
Germany 1956
Black: 3 pieces

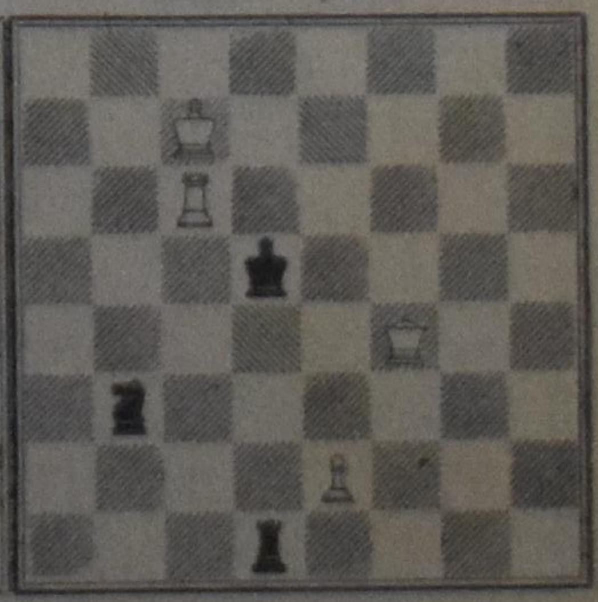

White: 4 pieces

White to play and mate in 2 moves. 2 points

NOTES:

1. The first series of this month offers two worthwhile miniatures. In itself miniatures are not easier than the "big ones" with many pieces on the board. In my opinion such cute problems as these ones are rather difficult.
2. No. 364 asks for careful thinking: it is a matter of correct planning. The result certainly will surprise and satisfy you.
3. Speckmann is a wellknown author. We wrestled with his product more than once in our contest. Well, here is another one of the same composer. Have a good look at the position. I would say this problem is evident.
4. Solutions may be sent at any time if you wish. The deadline will be given after the second series will have been published.

OVER FILANTROPIE GESPROKEN

Toespraak van Ds. K. Sierink, uitgesproken ter gelegenheid van de viering van het 60-jarig bestaan van het C.N.V. op 9 juli 1969

In een brief schrijft iemand (Paulus aan Titus) over de ingrijpende verandering, die de komst van Jezus Christus in onze wereld heeft teweeggebracht.

Deze komst zelf beschrijft hij als de verschijning van de goedheid en de mensenliefde van God, onze Heiland.

"Mensenliefde" is onze vertaling van het **filantropie**, dat Paulus gebruikte. En de wezenlijke verandering, die deze komst teweegbrengt bestaat volgens Paulus hierin, zoals hij verder schrijft, — "dat wij gerechtvaardigd door Gods genade, erfgenamen zijn van het eeuwige leven waar onze hoop op is gericht." (Titus 3, 7)

Ik zou me kunnen voorstellen dat iemand zich afvraagt, wat nu die filantropie van God concreet voor ons leven en ons werk betekent.

Nu alstublieft, kan men denken, geen holle hoogkerkelijke taal, maar duidelijk verstaanbaar Nederlands. Dat woord filantropie moet vertaald in onze eigen levenssituatie.

De vraag naar de koopkracht van Kerkelijke begrippen, verraadt nog al eens een **bittere toon**: "Wat kopen wij nu voor al die hoogkerkelijke taal?"

En achter die bittere toon kan een opgekropt gevoel van teleurstelling schuil gaan: "Wat is er nu eigenlijk veranderd zoveel eeuwen na Christus?"

Die vraag naar de koopkracht van deze woorden is, dacht ik, terecht.

Het gaat, volgens de bijbel over óns en over **ons leven.**

De verschijning van Gods **filantropie** in Christus....

Daar moeten wij mensen dan iets van kunnen merken, of het zal geen (mensen) liefde zijn.

Dat is waar. Maar om de verandering te kunnen meemaken, moeten wij dan ook van **déze** liefde uitgaan en niet vanuit iets wat er wel op lijkt, doch in werkelijkheid slechts een surrogaat is.

Het is mogelijk, dat wij niet hetzelfde bedoelen als de bijbel, wanneer wij over Gods liefde spreken.

Wij kunnen God naar ons beeld maken en Hem trekken geven van een feodaal Heer. Een Heer, die zo af en toe zijn ondergeschikten iets toestopt, vakantie-geld en een gratificatie, maar in ruil daarvoor dan ook des te grotere toewijding verwacht.

"Gij zult de Heer Uw God liefhebben...."

Dit is het **eerste en Grote gebod!**

Dan komt er een hele tijd niets en daarna, vele, vele treden lager: en de naaste liefhebben als u zelf.

En zo kunnen wij tussen God en mens een grote afstand scheppen en tussen Gods liefde en onze liefde ook.

En dat ondanks de verklaring van de bijbel, dat het tweede gebod aan het eerste **gelijk** is.

Maar de laatste jaren is er toch in vele Kerken, zult u zeggen, veel meer aandacht besteed aan de naastenliefde en de medemenselijkheid. En dat zelfs in wereldwijd verband: niet slechts gemeentediakonaat, maar ook werelddiakonaat. Noemt men dit niet het horizontalisme en is het niet helemaal in? En is dit niet een duidelijk bewijs dat aan Gods liefde recht wordt gedaan?

Dat is ook mogelijk. En in vele gevallen zal dat ook wel zo zijn. Maar ik ben er niet gerust op, dat dit in alle gevallen zo is. Wij kunnen ook achter elkaar aan gaan praten, omdat het zo hoort. En wij maken op elkaar de indruk er helemaal bij te zijn, terwijl we in werkelijkheid allerminst het gevoel hebben in een wereld van Gods liefde te leven. Sterker nog: die telkens herhaalde opdrachten om aan anderen, dichtbij er veraf, toe te moeten komen, kunnen verlammend op ons in werken.

Ik hoorde iemand eens als volgt een preek typeren: de predikanten houden je in een preek van een half uur 25 minuten lang onder water met woorden over wereldwijde taken en passen dan de laatste vijf minuten nog gauw even kunstmatige ademhaling toe met het Evangelie van vergeving.

Maar dan helpt het al niet meer. Het kwaad is geschied.

In de enquête die in opdracht van het CNV onlangs is gehouden antwoordt van de 79%, 54% ontkennend op de vraag, of men in zijn werk iets aan de preek heeft. Kennelijk werken die vele, vele woorden over christen zijn "in kantoor, werkplaats en fabriek" maar weinig inspirerend en stimulerend. Ze doen ons niets. Tenzij het woorden zijn, die ons zelf eerst in de ban van Gods liefde brengen. Daar zitten wij, dacht ik op te wachten. Daarvoor gaan wij naar de kerk.

In het Oude Testament lees ik herhaaldelijk de oproep: hoort aandachtig naar mij, opdat uw ziel leve. Wij moeten door dat woord eerst zelf in beweging gebracht worden.

Hebt uw naaste lief **als u zelf.** Als ik zelf geen liefde ondervind, kan ik aan een ander niet toekomen. Er kwam eens iemand bij Jezus met de vraag, hoevelen er zullen ingaan in het koninkrijk der hemelen. Je zou zeggen, dat is nog eens iemand, die aan anderen toekomt en niet als maar bezig is met zichzelf en met de vraag: "Zouden wij ook eenmaal komen daar waar de levensstroom ontspringt?"

Maar Jezus zegt tegen hem: Strijd gij om in te gaan. Zorg eerst maar dat je er zelf bij bent. Dan pas kun je aan anderen denken.

Enkele jaren geleden heeft een theoloog uit India (Dr. Paul Verghese) op een Europese Kerkenconferentie scherpe woorden geuit aan het adres van onze Westerse christelijkheid.

"U weigert," zei hij, "nog steeds om de ware toestand onder ogen te zien. U zit boordevol academische theologie en maakt plannen en projecten van hulp in ontwikkelingsgebieden, maar de kerken in Europa zijn geestelijk arm."

U vlucht, zo was de tendens van zijn betoog, in technisch, economische en sociaal dienstbetoon. U doet alsof u ons helpt, maar u moet eerst zelf geholpen worden. Want wat wij nodig hebben is niet allereerst uw bedrijvigheid, maar **Gods liefde.** En als u deze God nog niet gevonden hebt — strijd dan zelf eerst om in te gaan en kom dan terug.

Dat zijn opmerkingen, die wij, dacht ik, niet te snel naast ons neer mogen leggen. **Wij moeten** ons zelf de vraag stellen, of wij zelf werkelijk enige notie hebben van **Gods Mensenliefde.**

Heeft ons geloof in God betekenis voor ons leven, ons werk?

In de genoemde enquête antwoordt 46% ontkennend op de vraag, of men op het werk iets aan het geloof heeft.

Daar zou ik twee aantekeningen bij willen maken.

Ik weet natuurlijk niet wat deze 46% er dan aan zou willen hebben. Wel meen ik te weten, wat men er aan zou mogen hebben. N.l. een gevoel van eigen waarde. Het gevoel er te mogen zijn.

Hebben wij vanuit de kerk deze betekenis van het geloof leren zien? Ik ben bang van niet.

TORONTO'S OWN APOLLO—Hippopotamus born at Riverdale Zoo Sunday, day of the moon landing, has been named Apollo. Believed to be the first hippo born in Canada, Apollo now weighs 80 pounds and is on display at the zoo, along with his proud—and big—mother.

Ik vrees, dat geloven in God en ons zelf nietig en onbelangrijk vinden voor velen dezelfde betekenis hebben gekregen.

Wij hebben in de kerk immers zo vaak te horen gekregen dat wij ons zelf eerst heel klein moeten maken t.o.v. God, die feodale Heer, om bij hem in de gunst te kunnen komen.

Denkt u maar aan het jongensspel, waarin de een de ander onder de knie krijgt en hem genade laat zeggen. Genade heeft voor ons idee de betekenis van de onderworpene, de mindere te zijn.

En de bijbel wil ons juist laten zien, dat Gods genade ons overeind helpt en op eigen benen leert staan. (N.B. het verhaal van de Verloren Zoon.) Zo leerden wij ook op de catechisatie dat **hoogmoed** de wortel van de zonde is. En inderdaad — God neemt ons in de bijbel in bescherming tegen onze neiging om als God te willen zijn.

We behoeven niet meer te zijn, dan we aankunnen als mensen.

Maar de bijbel leert ons ook, dat het zonde is, als we beneden onze stand leven. Dat is zonde van die mènsen, zegt de bijbel. Ze zijn meer waard!

Hoe vaak komt het niet voor, dat wij mensen vervreemd zijn van ons zelf en van onze eigen waardigheid?

Toen ik enkele jaren geleden stage liep en als arbeider meewerkte in een bepaald bedrijf, viel mij dat ook op. Gevraagd naar de zin van een bepaalde opdracht, kreeg ik van sommigen te horen: dat interesseert me niets, ze zoeken het maar uit!

Zoiets is beneden de menselijke waardigheid. En bij velen lijkt het gevoel van eigen waarde uitgestorven. Maar intussen laat zich deze bij uistek menselijke trek niet gemakkelijk onderdrukken.

Het kan zich uiten in de eis om meer loon, en de indruk wordt gevestigd, dat het die mensen louter en alleen om dat loon te doen is. Maar schijn bedriegt. Talrijke onderzoekingen (met name in Amerika) hebben duidelijk gemaakt, hoezeer ieder mens uit is op waardering van zijn eigen menselijke waarden. Zowel degene die looneisen stelt als degene aan wie ze gesteld worden zal zich van deze achtergrond bewust dienen te zijn.

Ten diepste wil ieder mens in een goede beloning de waardering van zijn eigen inbreng in het geheel zien uitgedrukt.

Wij behoeven maar te denken aan de mensen die een tijdlang noodgedwongen (bv. in de crisistijd in de dertiger jaren) zonder werk hebben gezeten. Ze voelden zich mensen van niets, die niet eens voor hun vrouw en kinderen konden zorgen. Of we nu hoog of laag op de maatschappelijke ladder staan, we willen allen mensen zijn die er mogen wezen!

Dat geloof willen we hebben en dat geloof zoeken wij in de kerk.

De tweede aantekening bij die uitslag van de enquête is deze, dat wij kennelijk maar moeilijk de verbinding kunnen leggen tussen ons geloof in God en de dagelijkse dingen van ons leven.

Zijn wij daar vanuit de kerk in geholpen? Ik dacht — veel te weinig.

a) **Huisbezoek**

Ik merk vaak in gesprekken met ouderlingen over de huisbezoeken, dat wij dan vooral over "geestelijke dingen" moeten spreken.

Iemand heeft eens gezegd: we moeten het niet over geestelijke dingen hebben, maar vanuit het geloof (geestelijk) over de dingen leren spreken. Dan mag tijdens het huisbezoek alles aan de orde komen wat van belang voor ons is.

b) In de 2e plaats denk ik aan het theologisch bedrijf en met name aan de ethiek. Lange tijd was er slechts sprake van een persoonlijke ethiek: hoe moet ik als enkeling zedelijk leven.

Nu komt er steeds meer aandacht voor de sociale ethiek: hoe moet onze samenleving worden opgebouwd.

c) In de derde plaats denk ik aan het feit, dat de kerken te weinig aandacht hebben besteed aan de vragen van arbeid en arbeidssituatie. Er is wel geschreven over de zondagsarbeid. Maar gaat het daarin niet meer om de zondag, dan om de arbeid? Gaat het daarin niet meer om de vraag, of de mens niet in overtreding is t.o.v. God en Zijn gebod tot zondagsheiliging, en minder om de vraag, of de mens in zijn werk en werkomstandigheden niet in overtreding is t.o.v. zichzelf en levensbestemming?

Met een variant op het woord van Jezus — over de mens en de sabbath, zou je kunnen zeggen: de mens is er niet voor de onderneming, maar de onderneming is er voor de mens, zowel werkgever als werknemer.

Daarmee wil ik allerminst zeggen, dat de onderneming zo ongeveer een filantropische instelling moet worden: zo min als het schandelijk is om aan eigen ontwikkeling en ontplooiing te werken, evenmin is het een schande om gezamenlijk te bouwen aan een gezond economisch bedrijf. Men bewijst er niemand, dichtbij of verweg, een dienst mee zijn eigen zaken niet te behartigen. Maar dit is iets anders dan een mens ondergeschikt maken aan economische wetten. Want deze wetten zijn er niet om met mensen te manipuleren, de mens is er om deze wetten te hanteren.

Er mag dan veel waars schuilen in de veel behoorde uitspraak, dat welvaart een voorwaarde is van het welzijn (het lijkt me inderdaad vrij moeilijk een mens met een hongerloontje te troosten met een woord over zijn ongetwijfeld menselijke waardigheid), wij zullen er ook voor moeten waken welvaart te verkrijgen ten koste van het menselijk welzijn.

En ik dacht, dat het tot het welzijn van de mens behoort, dat hij niet vervreemdt van zichzelf en zijn levensbestemming.

Ik denk bv. dat men daarom niet kan volstaan met een iedeeënbus in de hal van het bedrijf, maar dat er meer middelen moesten worden gevonden in de werkplaats om een beroep te doen op zijn creativiteit en vindingrijkheid. Ik denk ook, dat men niet kan volstaan met medezeggenschap van de werknemers van het geheel van de onderneming (ook dat!) maar dat men ook op de lagere niveaus en in de aparte afdelingen een beroep moet doen op de menselijke verantwoordelijkheid. Want een beroep op de verantwoordelijkheid van de mens, is een oproep tot het antwoord op Gods liefdesverklaring.

Dit alles vraagt om een mentaliteitsverandering bij alle betrokken partijen, waardoor een ander werk- een leefklimaat ontstaat, waarin men ruimer kan ademhalen.

Wij willen, zo is mij gezegd, tijdens dit jubileum niet teveel stil blijven staan bij een 60-jarig verleden, maar wensen in (vak) beweging te blijven. Daarvoor zijn geïnspireerde mensen nodig.

Ik hoop, dat u in uw werk, maar dan tot dusver het geval was, ook door kerk en theologie geïnspireerd zult worden.

Wanneer de voortekenen ons niet bedriegen, zal in de komende tijd, in kerk en theologie, aan de mens grotere aandacht worden geschonken.

En dit, niet in mindering op het eerste en grote gebod (liefde tot God), maar juist terwille van dit gebod.

Want **met elkaar** zullen wij het van deze menslievende God moeten hebben. Om het met een gebed van Mozes, tegen deze Heer te zeggen:

Laat Uw werk aan Uw knechten openbaar worden, en Uw heerlijkheid over hun kinderen; de liefelijkheid van de Here, onze God, zij over ons en bevestig Gij het werk onzer handen over ons, ja, het werk onzer handen, bevestig dat. (Psalm 90, 16 en 17)

CONFLICT AND HOPE IN SOUTH-AFRICA

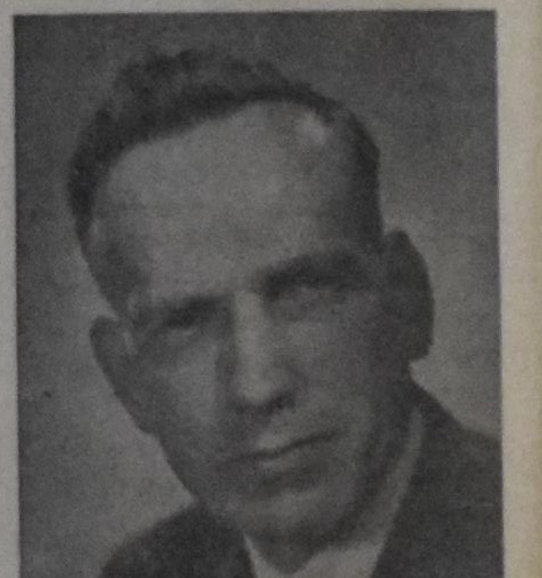

by Dr. P. G. Schrotenboer

The author, who is general secretary of the Reformed Ecumenical Synod, has been in South Africa for some time, during which he made a special study of the race problem (apartheid policy). He has both observed life in the South African Republic, and talked extensively to numerous people, both white and black. In this book he does not only give a report on his observation, but he submits an unbiased and unprejudiced evaluation as well. Anyone who wants to orientate himself or who wants to have a clear insight into the South African situation, cannot afford to miss this book.

CONTENTS: **Introduction — The Africaners a People who will not Forget their Past — Revenge: Dutch Reformed Style — South Africa: Darkest Spot on Earth — What is Apartheid? — Pettv Apartheid — Bantu Education in South Africa — South African Universities and Racial Policy — Liberalism in South Africa — Christian Nationalism in South Africa — Christian National Education in South Africa — Trustees of South Africa — Is South Africa a Police State? — The Afrikaners Laager Mentality — Die Afrikaner Broederbond — South African Churches and Race Relations — There is Hope for South Africa.**

Paperback design by Wm. Hart

PRICE PER COPY $2.40 (prepaid)

PUBLISHED BY

GUARDIAN PUBLISHING COMPANY LTD.

Corner Gage & Main St. Box 312, Station B Hamilton, Ontario

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage en anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thankfulness to the Lord, who made all things well, we announce the birth of our son

JEFFREY ANTHONY

A brother for Margaret Anne.

Tom and Nellie Scholman
(nee Balder).

August 16, 1969.

R.R. 2, Beamsville, Ont.

With gratitude to the Lord, we announce the birth of a daughter:

HEATHER ANN

Born August 18, 1969.

Ted & Jane Bruinsma.

12488 Granger,
Pierrefonds, P.Q.

Grateful to the Lord, we are happy to announce the birth of our son

DANIEL JAMES

Born August 18, 1969.

James & Alice Antonides
(nee De Vries).

17 Barton St.,
St. Catharines, Ont.

Mr. & Mrs. John Rupke, Kettleby, Ont. are pleased to announce the engagement of their daughter

LINDA SUZANNE
to
Mr. PETER WEENING

son of Mr. and Mrs. F. Weening Sr., R.R. # 1, Tottenham, on August 19, 1969.

Mr. and Mrs. Peter Holtrop of 3234 Homestead Dr., Mount Hope, Ont. (P.O. Box 136), are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

IDA
to
Mr. PAUL MARTIN PORTEOUS

son of Mrs. Porteous of Burlington, Ont.

The ceremony will take place D.V. Saturday, September 6, 1969 at 4.30 p.m. in the First Hamilton Chr. Ref. Church, corner Charlton and Hess.

The Rev. A. Kuyvenhoven officiating.

Mr. & Mrs. Wm. Reitsma, R.R. # 1, Waterdown, Ont. are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

MARY VANDERLUGT
to
Mr. JOHN KARSTEN

son of Mr. & Mrs. J. Karsten of Jarvis, Ont.

The ceremony will take place, D.V., on Friday, September 12, 1969 at 7:30 p.m. in the First Christian Reformed Church of Hamilton, Ont.

Rev. A. Kuyvenhoven officiating.

Mr. and Mrs. J. Rekker of 25 Valleyview Crescent, Belleville, Ont. announce the forthcoming marriage of their youngest daughter

IRENE-JESSIE
to
HENDRIK J. VAN HATTEM

son of Mr. and Mrs. R. Van Hattem of Cambridge Station, N.S.

The Lord willing, the ceremony will take place on the 12th of September, 1969 at 7 o'clock p.m. at the Christian Reformed Church, Belleville, Ont.

Rev. E. Gritter officiating.

Mr. and Mrs. Klaas Zuidema are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

JEAN
to
Mr. CORNELIUS NOORDAM

son of Mr. and Mrs. Henry Noordam of Fingal, Ont.

The ceremony will take place D.V. on Saturday, September 13th, 1969 at 8.00 p.m. in the Free Christian Reformed Church, Chatham, Ont., with Rev. A. Stehouwer officiating.

Mr. and Mrs. Ben Elferink of Grimsby, Ont. are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

HEATHER
to
Mr. GARY ROEST

son of Mr. and Mrs. Floris Roest of Grimsby, Ont.

The ceremony will take place D.V. on Saturday, September 20, at 4 p.m. in the Mountainview Chr. Ref. Church of Grimsby.

Rev. J. J. Hoytema officiating.

Future address:
457 William Street, Beamsville, Ont.

Mr. & Mrs. Klaas Terpstra of R.R. # 1, Niagara on the Lake, Ontario are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

HELEN
to
Mr. TED POSTMA

son of Mr. & Mrs. Ronald Postma of Burlington, Ontario.

The wedding will take place, the Lord willing, on Saturday, September 27, 1969 in the Rehoboth Christian Reformed Church, Niagara Falls, Ontario at 3 o'clock.

Rev. G. H. Polman officiating.

On September 11, 1969, D.V., we hope to celebrate with our parents

ANDRIES ANDREE
and
YBELTJE ANDREE—REGNERUS

the occasion of their 50th wedding anniversary.

We are thankful to the Lord that He has spared them for each other and their children for these many years. It is our prayer that He may grant them many more years of health and happiness.

Indiana, U.S.A.:
Jake and Sylvia Andree.
Hamilton, Ont.:
Mary and John Vander Ley.
Millgrove, Ont.:
Bob and Marg Andree.
Branchton, Ont.:
Andy and Ann Andree.
Dundas, Ont.:
Shirley and Piet Mantel.
Branchton, Ont.:
Louis and Nellie Andree.
and 31 grandchildren.

R.R. 2, Branchton, Ont.

Open house 8-10 p.m. Thursday, Sep. 11, 1969 at Calvin Chr. Ref. Church, Highway 5, Dundas, Ont.

On September 18, 1969, the Lord willing, we hope to celebrate the 45th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

WILLIAM VEENHOF
and
ADRIANE VEENHOF—VAN OS

May God bless them and spare them for each other and for us in the years to come.

Their thankful children:
Bill & Dorothy Veenhof,
St. Catharines, Ont.
Nick & Jane Veenhof,
London, Ont.
Jan & Janny Bysterbosch,
Zuidbroek, Nederland.
Fred & Dinah Veenhof,
Kitchener, Ont.
Jack & Tony Keefe,
Sarnia, Ont.
and 18 grandchildren.

159 Bradley Street,
St. Catharines, Ont.

The Lord willing, on September 1, 1969, we hope to celebrate with our dear parents the occasion of their 25th wedding anniversary

JAN TEN BRINKE
and
HERMANNA GERTRUIDA TEN BRINKE—WEIJSSINK

Psalm 121.

That God may richly bless them on this occasion is the wish of their children

Lydie and Michael,
Garry.

R.R. 2, Cornwall, Ont.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

On Thursday, August 14, 1969 the Lord took home after a short illness our dearly beloved husband, father and grandfather

JAN DATEMA,

at the age of 68.

Ps. 91:2.

"I will say of the Lord He is my refuge and my fortress: my God; in him will I trust."

M. Datema—Schaap,
Rocky Mtn. House, Alta.
George & Aili Datema,
Rocky Mtn. House, Alta.
Martin & Henny Datema,
Victoria, Australia.
Fenny & Albert Jagt,
Dundas, Ontario.
Marg & George Groeneveld,
Penbold, Alberta.
Mae & Bill Prins,
Rocky Mtn. House, Alta.
Shany & John Kranenborg,
Vernon, B.C.
John & Gerda Datema,
Hamilton, Ontario.
Nellie & Robert Aasman,
Rocky Mtn. House, Alta.
Gerald Datema,
Dundas, Ontario.
and 25 grandchildren.

Rocky Mtn. House, Alta.

De Grote God heeft zondag 16 augustus 1969 van onze zijde weggenomen onze innig geliefde moeder

JANTJE KAMPHUIS—MAATHUIS,

sedert 1951 weduwe van Jan Kamphuis. Ze was 88 jaar.

Dat zij nu is in de eeuwige vreugde, is ons tot rijke troost.

J. Kamphuis.
Y. A. Kamphuis—Smit,
Niagara Falls, Ont.
G. Kamphuis.
G. Kamphuis—Parlevliet,
Port Robinson.
B.A. Maathuis—Kamphuis.
H. Maathuis,
Amsterdam.
Kinderen en kleinkinderen.

Gez. 27:
Nooit kan 't geloof teveel verwachten.
Des Heilands woorden zijn gewis!

On August 24, 1969 the Lord took unto Himself our beloved granddaughter and niece

LINDA PEGELS,

at the age of almost 2 years.

Luke 18:16, "Suffer little children to come unto Me and forbid them not, for of such is the kingdom of God."

Grandparents:
Mr. and Mrs. Peter De Haan.
Uncles and aunts:
Mr. and Mrs. John De Haan and family.
Mr. and Mrs. Peter G. De Haan.

Smithville, Ont.

Ps. 23.

The Consistory of the Wellandport Christian Reformed Church wishes to express its sympathy to the family A. Pegels with the loss of their youngest daughter and sister

LINDA JANE.

We pray Lord that Thy rod and Thy staff may comfort the family Pegels.

CALVIN CHRISTIAN SCHOOL OF DUNDAS, ONT.

To replace our first mortgage on the school building, which matures September 15, 1969, we wish to borrow

$ 27.000

in promissory notes of 5 or 10 years, bearing interest of 8% per annum.

The denominations to be of $500 or multiples thereof. Interest payable annually, or semi-annually if so desired. Consideration will be given to early redemption in case of need.

For further information please contact Mr. P. Van Schepen, 27 Oak Ave., Dundas, Ont., phone 627-1165.

---

360 Acres Dairy Farm

met groot melkcontract, aan harde weg, 4 mijl vanaf Dunnville, Ont. Twee goede huizen, van alle gemakken voorzien. Grote moderne barn, barn cleaner, 3 silo's, alle nodige machines, in goede staat. 125 stuks Holstein vee. Vraagprijs $175.000, met $60,000 down.

Jack Bylsma
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

HOLLANDS RUSTHUIS

Chr. Ref. tehuis voor ouderen in prettige omgeving. Voor nadere inlichtingen: Tel. 895-4944, of schrijf Mr. & Mrs. J. J. Middel, 44 Eagle St., Newmarket, Ont.

A Christian, formally educated, single lady would

LIKE TO MEET

or to correspond with a gentleman (single or widower) of similar interests, between the age of 38 and 44. Write to # 2187, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Widower wants

MATURE CHRISTIAN WOMAN

to care for four school-age children. For further information write: Mr. Nick Sprietsma, Box 976, Edson, Alberta.

Gentleman, 23 years old, would like to

CORRESPOND

with a sincere, fun loving Christian woman, 20-23 years of age. A photograph will be appreciated but is not essential. Write to # 2186, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

MAN WANTED

for greenhouse work and delivery. Experience not necessary. Steady job for right man. Apply Simon Van Spronsen Greenhouses Ltd., R.R. 7, Brantford, Ont. Phone 753-0666.

Nurse, age 21, working in Hamilton St. Joseph's Hospital, needs

ROOM AND BOARD

or share an apartment with other girls by Sep. 15. Phone Burlington 637-0041, after 6 p.m.

HELP WANTED

We are in need of a boy over 16 who is interested working in a butcher shop. Phone 386-6225, Wellandport, Ont.

BROILERS

39,000 quota. Modern buildings. Full automatic. Large bungalow. 11 acres. Ideal location.

25,000 quota. 3 new barns with total square footage 33,000. 60 acres. Small house.

Exceptional unit, broilers, hogs, cattle, 100 acres. Large cattle barn, 2 hog barns, modern broiler house. Full automatic. Quota 12,728. 2-storey brick home. Very reasonable down payment. First mortgage only 7½% interest.

Chickens, Turkeys, Roosters. 25 acres, 2 barns, 29,000 sq. ft. Chicken quota 12,500. Turkey quota 9,700. Beautiful brick bungalow. Ideal location.

Fruit and Turkeys. 12 acres, all kinds of fruit. Implements. New modern barn. 13,500 quota. Brick bungalow. Ideal location.

See us for laying hens operations, dairy and hog farms. These farms are all close to Church and Christian schools. Write or phone collect

Gerrit Otten
416 - 563-7904
BEAMSVILLE, ONT.

Rep.

ART BRUNTON
REAL ESTATE BROKER
416 - 945-5409
GRIMSBY, ONT.

KERKDIENSTEN

Radio Nederland Wereldomroep

Golflengte: 19 meterband (15.425 mC) en: 25 meterband (11.730 mC)

UITZENDTIJD:

5.30 Atlantic Daylight Saving Time
4.30 Eastern Daylight Saving Time
3.30 Central Daylight Saving Time
2.30 Mountain Daylight Saving Time
1.30 Pacific Daylight Saving Time.

Uitzendtijden tot en met de maand april 1 uur eerder. Vanaf de Saving time — gelden bovenstaande tijden.

WIJ VERZOEKEN U DEZE KOLOM UIT TE KNIPPEN EN BIJ UW RADIO TE LEGGEN

7 september:	Remonstrantse Kerkdienst in Hilversum. Voorganger: Ds. J. van Goudoever.
21 september:	Christelijk Gereformeerde Kerkdienst Haarlem-Noord. Voorganger: Ds. J. C. Maris.
5 oktober:	Hervormde Kerkdienst.
19 oktober:	Gereformeerde Kerkdienst in Heemstede. Voorganger: Ds. G. N. Lammens.
2 november:	Hervormde Kerkdienst.
16 november:	Gereformeerde Kerkdienst Vrijgemaakt Bolnes-Slikkerveen. Voorganger: Ds. B. van Riet.

Een programmaschema of een brochure over het installeren van een kortegolfantenne worden op aanvrage gratis beschikbaar gesteld door RADIO NEDERLAND, P.O. BOX 222, THORNHILL, ONT.

Oxford County Farms

We have good selection of the finest farms.

150 acre with a going concern dairy, 142 acres workable.

200 acre close to town with quota.

130 acre beef farm, 2 miles from town.

100 acre with good buildings.

125 acre, 6 miles from Woodstock, suitable for hog or beef, only $15,000.00 down. Owner will carry mortgage at 7½%.

300 acre farm with big barn, only 8 miles from Woodstock.

133 acre, suitable for beef and pigs.

100 acre with gravel pit.

For more information call

Albert Vanderkooi
at
DANI
Real Estate Limited
432 Dundas St.
WOODSTOCK, ONT.
537-6601 or at home 423-6443

For Sale

164 ACRE FARM. 12 room house, furnace, 3-car garage. 150 Acre workable. Swimming pool, 3 poultry barns, one 36x150 - 32x160 - one 60x56 double decker. Cooling room, granery 20x20, 300 feet corn crib. Barns are equipped with automatic feeding and water. One barn has automatic egg gathering. Bulk tank for feed in each building, and two buildings piped with propane. Capacity for 13,000 birds. $100,000 down.

100 ACRE DAIRY, 8-room frame house, bath, oil furnace. Barn room for 40 head of cattle, stable cleaner, bulk tank. $40,000 with $12,000 down.

Call

HENRI BOUCKAERT
REALTOR
AYLMER - Phone 773-2981
or his salesman
ANDRE VERHAEGHE
AYLMER Phone 773-3301
Members Tillsonburg Real Estate Board.

BAKERY FOR SALE

Because of other interest, modern equipped Bakery for sale, in Central Alberta. Good opportunity, centrally located.

Price $25,000 includes building. Very low down payment.

Close to Chr. Ref. Church & Chr. School.

Write to # 2189, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Job opportunity for a

MECHANIC

with truck repair experience. Good wages and working conditions. Contact: WALINGA BODY & COACH LTD., R.R. # 5, Guelph, Ontario. 519-824-8520.

FEMALE HELP WANTED

for general office work

Applicants from Hamilton or vicinity, please write, stating age, education and experience (if any) to Box 2188, Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Zie de complete lijst van

PREMIEBOEKEN

voor het aanbrengen van nieuwe abonnees, op bladzijde 12 van dit nummer.

HI NEIGHBOURS!

An Important Museum

Travelling through the United States, one is struck by the innumerable historic sites which have been erected to remind the citizens and their visitors of the importance of their history.

Travelling through our own country, it is noticeable that we advertise our important historical events by very small, sometimes hardly noticeable signs. We have very important firsts in our country of which we should be very proud and the bureaus of tourism in every province should take a lesson from our southern neighbours, erect large impressive signs and then enlarge on our historic points of interest.

The book "Uncle Tom's Cabin" is known the world over. We possess the grave and home of the man, Rev. Josiah Henson, whose life story was used by Harriet Beecher Stowe to write her famous novel. Yet very small markers show the way and for a tourist unacquainted with the country side, it might be difficult to locate.

The same is true for a very interesting and important museum erected on the site of North America's first oil well.

Unknown to most of the citizens of Canada is the fact that the oil industry had its birth in North America on Canadian soil.

In 1857 *James Miller Williams* came to Oil Springs, Ontario where he began to distil illuminating oil from the gum beds (surface deposits) found in the area. He successfully refined an illuminating oil that led to the development of kerosene lighting which was a great improvement from the old type lamps.

Another pioneer in the Canadian oil industry was *Hugh Nixon Shaw* who in 1862 drilled and brought in the first gusher in North America. This set off the wild oil boom of the '60's.

From the time of the wheel, man's mode of travel was never faster than the speed of oxen or horses. The Industrial Revolution brought the need for high speed lubricants. In his refining operations James Miller Williams discovered that he could producé a satisfactory lubricant in addition to the illuminating oils upon which our modern economy depends.

The museum built at Oil Springs to honour the work of these early pioneers is not primarily a display of antiques but to portray the development of an industry.

The originators of the museum endeavour to portray the evolution of lighting.

In the first chapter of Genesis we read: "And God said: Let there be light, and there was light." God gave us the sun, moon and the stars.

In man's first attempt to make artificial light he burned the fat from the body of a greasy duck or an oily fish. At about 15.000 B.C. the stone age man created the first container in which oil was burnt, it is claimed by scientists.

At the time of Abraham, approx. 2000 B.C. a shell lamp was used. Later a metal cruet lamp was devised and used in Europe and Asia for centuries. These lamps all burned animal fat or vegetable oil.

A tremendous step in improvement of lighting was the development of kerosene lamps. In order to reach the stage where the crude oil was refined and useful, the batch of oil was distilled by gradually increasing the temperature of the oil until all the desirable products were removed by vaporation, then condensed back to liquid in the cooler coil. Many changes have been introduced in modern oil refineries.

Surrounding the site, you travel through Canada's Chemical Valley; nearing Sarnia you will see these refineries where hundreds of thousands of barrels of oil are processed daily as well as the many "satellite" plants processing its byproducts for thousands of uses.

When you visit the museum, you will be reminded of the difficulties of transportation in the early days of the oil well. The development was situated in a vast swamp area, 14 miles from the nearest railroad. Everything had to be transported by barrel with horses and oxen. In the spring and fall it was even necessary to use stone boats. Three or four barrels to a stone boat was all that could be transported over the swamp trails.

Wyoming, Ontario was the first shipping point for the products from this area and in the early 60's the Plank Road was built connecting Oil Springs and Sarnia to facilitate the transportation of the crude oil.

Early records state that as many as 500 teams would leave Oil Springs each morning and there was almost a continuous stream of traffic between these points.

With this being the only means of transportation coopers and cooperage shops (barrel-makers) were a vital part of the community.

With the experience gained in the drilling and production methods of the oil industry, the men from Oil Springs and Petrolia were often recruited to serve in other countries were oil fields were opened following the finding of the precious material.

We take our modern facilities for granted by the tremendous progress made in this field, but how strenuous the work must have been for the pioneers of the oil industry. Pumping was done by hand first of all. Later power pumps were developed. *J. H. Fairbanks* is credited with the development of the jerker system of operating oil wells.

On the Oil Springs site where drilling was first begun, were located the famous gum beds, surface deposits of asphaltic material. Asphalt was manufactured as well as illuminating and lubricating oil. The soil consists of 60 feet of blue clay overlay. A hole 6' x 8' was dug, cribbing it with round black ash poles at the surface and underdug, its weight sinking it in the hole as the work progressed. The hole was dug by spades, the clay was placed in a bucket and brought to the surface by a windlass. At 14 feet Williams struck the first pay vein which produced approx. 60 barrels per day.

Hundreds of such holes were dug, and as the veins showed signs of depletion, it would be decided to drill deeper.

The only type of drilling equipment known at that time was the ancient spring-pole rig. The springpole was operated thus: the drill tools were suspended on a manilla drill line so that the tools would be one to one and a half feet off the bottom of the hole; two men, one standing on each side of the treadle threw their weight vigorously on the treadle forcing the tools to strike the bottom of the hole as violently as possible. This action would continue day after day, endlessly chiselling out precious inches of the solid rock.

A Canadian Pole-type rig — steam-driven — was a great step forward in drilling for oil.

By 1860 nearly 100 wells had been sunk throughout the area by Williams and others producing between 300,000 and 400,000 gallons.

In 1860 Williams moved his refinery to Hamilton where he established the Canadian Oil Company. He died in 1890.

Williams won two gold medals at the International Exhibition in London, England, in 1862; one for being the first to produce crude oil and the other for his refined oil.

We stand aghast at the feats of modern man in the latest achievement of moon-walking. But all of these stem from the initiative and pioneering spirit of men who dared to work out their god-given curiosity. They laid the foundation on which scientists could build until finally the path led to the Lunar surface.

In the pamphlet a visitor receives at the Oil Museum of Canada one reads: "And the rock poured me out rivers of oil." Job 29:6. We too should give thanks for the blessings of this product (quote) and we all agree.

Your Neighbour

The Choosing of a Partner for Life

is a very delicate matter. The Christian Marriage Contact Bureau is pleased to help those, who wish to find a Christian marriage partner.

All work of the C.M.C.B. is voluntarily done by experts and correspondence is kept strictly confidential.

Write for a Brochure to Box 154, Toronto Station R, Toronto 17, Ont.

H. KREEFT, C.A.

Chartered Accountant

•

968 EXMOUTH STREET

SARNIA, ONT.

337-8559

Zwaar verzilverde

THEELEPELTJES

liggen klaar voor U als U ons een nieuwe abonnee aanbrengt voor Calvinist-Contact (en ons tegelijk het abonnementsgeld stuurt).

Deze lepeltjes zijn in Nederland gemaakt en dragen kleurige afbeeldingen van bloemen.

OF U KUNT EEN BOEK KIEZEN

UIT ONDERSTAANDE LIJST:

Bijvoorbeeld (voor één abonnee): M. DE JONG en WIM ZAAL: BILDERDIJK; Dr. C. N. IMPETA: KERKELIJKE KAART VAN NEDERLAND; A. DOF: ARIE EN KATRIEN IN CANADA; J. OVERDUIN: HEL EN HEMEL IN DACHAU; M. E. VOILA: DE WELEERWAARDE HEER; MOEILIJKE KINDEREN (verschillende schrijvers); JOHN BUNYAN: DE CHRISTENREIS; OKKE JAGER: DE HUMOR IN DE BIJBEL; ANNE DE VRIES: DE ILLEGALE WERKER; PROF. BAVINCK: HET RAADSEL VAN ONS LEVEN; Ds. KORNET: DE PINKSTERBEWEGING EN DE BIJBEL; V. D. STEEN: SPIONNAGE IN DE TWEEDE WERELDOORLOG; OOMS: DAGGELDERS; LAATMAN: SLOEBERKE SLOB; BAARDMAN: GROOT ALARM; MONS: PA BAKKER; PEELEN: 'T BEGON ONDER MELKENSTIJD.

The following titles of ENGLISH BONUS BOOKS are at this moment all in stock:

One subscription: WHEN THE BAMBOO SINGS, by H. G. BRENNEMAN; GOOD NEWS FOR MODERN MAN (New Testament in Modern English); N. STONE: 100 BASIC BIBLE QUESTIONS ANSWERED; REV. T. C. VAN KOOTEN: LIVING IN A NEW COUNTRY; PROF. DR. J. KROMMINGA: IN THE MIRROR; C. SLUYS: A PREY TO SATAN; MARTYR OF THE CATACOMBS (Ancient Rome); PROF. A. M. REHWINKEL: THE FLOOD; F. F. BRUCE: THE NEW TESTAMENT DOCUMENTS, ARE THEY RELIABLE?; J. NORVAL GELDENHUYS: THE INTIMATE LIFE (for engaged and newly married Christians); C. S. LEWIS: THE WEIGHT OF GLORY; REV. J. K. VAN BAALEN: THE GIST OF THE CULTS.

WM. R. RANG: THE STOWAWAY (for boys); THE GUN, by JOHN VRIESINGA & THE FLASHLIGHT, by JEAN G. FISHER. (These are two booklets for children, but are given together as a premium for ONE subscription.)

While for bringing in TWO subscribers we have: STRAIGHT DOWN THE CROOKED LANE, by F. H. ARNOLD; WORLD AFLAME, by Dr. BILLY GRAHAM; LEAST OF ALL SAINTS, by GRACE IRWIN.

1 In de fles...

2 Als pap...

3 Droog uit de hand!

LIGA

Krachtige Kost voor het Kind!

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ______

ADDRESS ______

ZONE ______

Solicited by ______

ADDRESS ______

I like to receive the book

1st choice ______

2nd choice ______

☐ I like to receive a silver-plated Souvenir Teaspoon (Flower)

Subscription for Canada $6.00 per year; for 2 years $11.50.
For the USA the same as for Canada, but in USA currency to make up for the higher mailing cost. Yearly subscription for other countries $6.50, for 2 years $12.00.
Payment by cheque 15¢ extra.

EXCELLENT OUTLINES for thorough BIBLE STUDY

prepared by REVS. DR. P. Y. DE JONG, F. GUILLAUME, DR. R. KOOISTRA, and DR. P. G. SCHROTENBOER.

BEHOLD YOUR KING

Series of Outlines about the Gospel of Mark.

CONTENTS: Behold Your King — The King of Kings Begins His Great Task — The King Presents His Credentials — The Servant-King Attains Unwanted Fame — The King Proclaims The Year Of Jubilee — The King Is Lord Of The Sabbath — The King Is Put Under Pressure — Variety Of Reactions To The Gospel Of The Kingdom — The Growth Of The Heavenly Kingdom — Destroying The Works Of Satan — The Lord Of Life And Death — Growing Opposition To The King — The King Of All The Earth — The Holiness Required By The King — The King Withdraws Himself — The King Instructs And Warns His Disciples — Who Is The King? — The King Revealed In Temporary Glory — The King Shows The Way To His Ambassadors — The King Instructs His Colaborers — Rules For Kingdom Citizenship — The King Is Servant Of All — The Authority Of The King — The King And The Oppositon: A Question Of Authority — The Saviour-King Unveils The Future — The King Prepares For His Death — Jesus' Loyal Royalty — The King Is Rejected — The King Is Condemned — The King Is Dead — Long Live The King!

ISRAEL'S JUDGES AND RUTH

in the History of the Old Testament.

CONTENTS: All good things are come upon you — The earth is the Lord's — Israel's pattern of religious life — In wrath the Lord remembers mercy — The Lord is gone before his people — The song of salvation — The Lord comes in peace — The Lord tests his chosen servant — The victory is the Lord's — Israel abuses the Lord's victory — Israel's self made king — The Lord's soul was grived for the misery of Israel — Desperado, Diplomat, Deliverer — Jephtah's rash vow of dedication — A Nazarite unto God — The Lord wages war against his enemies — A great deliverance by the hand of the servant of the Lord — Samson: the humbled and exalted judge — Stepping stones to spiritual bankruptcy — Israel's anarchy, cultural neglect and false religion — Moral bankruptcy in Israel — Terrible sins and sovereign grace.

ABOUT RUTH: The covenant God brings his own from afar — Man's extremity is God's opportunity — Nothing is impossible with God.

PRICE PER COPY $1.25

Order immediately so that your meetings can make a good start

Published by

GUARDIAN Publishing Company Ltd.

Box 312 — Station B — Hamilton, Ont.